

VEZÉRCIKK

Tavasza váruva • Kovács Zoltán

Hűvös az idő. Az égen felhők vonulnak. A Nap sugarai csak percekre török át a felhőréteget, hogy éltető meleget árásszanak a tájra. Hirtelen éles hang süvít bele a vígasztalan csendbe. „Nyitnikék!” – dalolja egy cinege a kopasz fa egyik legfelső ágán ülve. A madárka teli tüdőből énekel, s hangja messze száll – egészen Isten elé. A kis dalnok is tudja ezt, ezért nem szünik kívánságát világgá kiáltani, hiszen Isten meghallgatja, és időben elhozza a váruva várt tavaszt, még ha ezt egyelőre csak a nappalok hosszabbodása jelzi is.

A természetben minden a tavaszt várja. A fák rügyei pattanásig feszülnek, a füvek és a mezei virágok türelmetlenül várják azt az időt, amikor nekilódulhatnak, és gyors növekedésbe kezdhetnek. A vándormadarak útra készülődnek, hogy lassan elindulhassanak hazájukba, ahonnan a hideg üzte ki őket. Az erdők és mezők, a hegyek és völgyek is vágyakoznak a tavasz után, hogy felölthessék zöld ruhájukat, és táplálékot adjanak embernek, állatnak egyaránt.

A tavasz pedig jön. Kérlelhetetlenül, megállíthatatlanul. Nem siet, de nem is késik. Amikor eljön az ideje egyszer csak azt vesszük észre, hogy már itt is van.

Kétezer éve a zsidó nép várta nagyon a tavaszt. Várták a Messiás érkezését, aki el is jött „az időnek teljességében” – nem előbb, de nem is később. Néhány tanítványon kívül a nép azonban nem vette észre, hogy közöttük van a reménylett Messiás. Jézus a „saját világába jött, és az övéi nem fogadták be Őt” (Jn 1,11), hanem nagypéntek reggelén dühtől tajtékozva üvöltöttek: „Feszítsd meg!”

Aztán a maroknyi tanítvány várt valamire – maguk sem tudták, hogy mire – reménytelenül reménykedve. Nem kellett sokáig várniuk. Húsvét hajnalán jött a világtörténelem legnagyobb híre: Üres a sír! Jézus feltámadt! Az Élet legyőzte a halált, s ezzel elhozta az örök tavaszt mindazok számára, akik hisznek Benne. Krisztus Urunk azóta is él az Atya jobbján.

Izrael, s vele együtt az egész világ ma ismét a tavaszt várja. A zsidók még mindig a már régen eljött Messiás után epekednek, az emberiség pedig, sőt az egész teremtett világ „sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését” (Róm 8,19). A mindenség szava eljut a Mindenhatóhoz, aki ismét visszaküldi Fiát – immáron Úrként és Királyként – a Földre. A fügefá – Izrael – ága már zsendül, minden készen áll az Ő fogadására.

De mi van az Övéivel, a hívő néppel?! Egykor pont a zsidók tagadták meg, most pedig pont mi nem váránk Őt? Miért a hallgatag csend az egyik oldalon, s miért a fejvesztett kapkodás új ideológiák, bibliátlan tanítások után a másikon?

Krisztust visszavárni csak a tiszta Igéhez ragaszkodva, tiszta szívvel, mennyei – és nem földi – kincseket gyűjtve lehet. Könyörögjünk szívünk teljes vágyakozásával az Ő visszajövetelért! Imánk legyen olyan, mint a cinege „nyitnikékje” a természetben! Várjuk vissza Őt!

Jézus Krisztus visszajön. Nem siet, nem késik – időben érkezik. Akkor egyszerre minden szem meglátja Őt. Ki félelemmel, ki megdicsőült örömmel. Igyekezzünk az utóbbi csoporthoz tartozni!

MEDITÁCIÓ

Feltámadunk! • *Durkó Sándor*

Nagypéntek, húsvét az elmúlás és újjászületés jelképei e világ számára is, nekünk keresztényeknek pedig hitéletünk alapja.

Minden nap egy kis meghalás és feltámadás, hisz amint elalszunk, érzékszerveink is elszunnyadnak akaratumkkal együtt, még látszatra is olyanok vagyunk, mint a holt. Vannak olyanok is, akik este lefeküdtek, mint bárki más, és soha többé nem ébredtek fel. E sorok olvasói viszont Isten kegyelméből eddig akárhányszor lepihentek, ismét felébredhettek, a kis meghalás után jött a kis feltámadás.

Földi életünket meghatározzák az elmúlás és újjászületés periódusainak változásai. Nappal után jön az éjjel, tél után a tavasz, óév után az új esztendő, és még sorolhatnánk... Az 1Móz 8,22-ben olvashatunk erről a ciklikusságról, melyet Isten adott, illetve határozott meg a világ számára. „Míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.”

Isten megadja a keretet és az emberre bizza, hogy töltsé azt be tartalommal.

Milyen tartalommal töltjük meg életünket, közelebbről a nagypéntek és húsvét milyen tartalmat nyert és nyer jelenleg életünkben? Minden tavasszal megcsodálom Isten pompás művét, a természetet, amint ébredez tetszhalott állapotából. Úgy érzem, hogy a feltámadás örömhírét harsogja a visszatérő élet a tavaszban, az erdő, a mező, a diadalmasan előtörő napsugár. Nemcsak az idősek, de a fiatalok életkedve is megjön, mert győzedelmeskedett az élet az elmúlás felett. Ha nem lenne a búcsúzás, az elválás fájdalma, nem élhetnénk át a találkozás örömét. A bűnbánat fájdalma nélkül soha nem élhetnénk át a bűnbocsánat örömét. De aki már megtapasztalta a bűn miatti fájdalmat, az megélhette az újjászületés, megújulás örömét is.

Szeretnénk átélni a feltámadás örömét? Ismerjük meg akkor a kereszt fájdalmát (már amennyire megismerhetjük azt), amely sejteti milyen fájdalmat, szomorúságot érez Isten szívében az emberi bűn miatt!

Nagypéntek

A keresztről szóló tanítás Isten kalapácsa az emberi szív megtörésére. Isten lényéhez tartozik az isteni leszámolás a bűnnel. Ez történt Noé idejében is, amikor Isten ítéletet mondott, és leszámolt a bűnnel. Az ítélő Isten kegyelmes Isten is. Amint Noé és házanépe kegyelmet talált Isten előtt, úgy mi is Jézus keresztye által kegyelmet találhatunk. Noé bárkája szimbólum, mely rávilágít a kereszt jelentőségére. Jézus kereszthalála a bárka, mely a szabadulást jelenti. Jézusban van a felemeltetés az ítélet alól, a menekülés Isten haragja elől, az egyetlen lehetőség az isteni leszámolás elkerülésére.

Ő jelenti a szabadulást! Mitől szabadít meg?

Atombombától, munkanélküliségtől, szegénységtől, hidegtől? Nem!

Hanem a bűn következményétől, Isten haragjától, a megérdemelt kárhozattól!

A kereszt legnagyobb bizonyítéka Isten

– szeretetének (agapé), mert legkedvesebbjét, egyszülött Fiát sem kímélte érettünk; és

– igazságosságának, mert értünk adta saját Fiát.

Jézus, Isten Fia vállalta, hogy mint igaz haljon meg a nem igazakért.

Szabad akaratból vállalta adósságaink megfizetését. Ezzel a Jézussal szemben lehet-e közömbösnek maradni? Nem, egyáltalán nem.

Tartsunk bűnbánatot... és átélhetjük ma is a kereszt győzelmét életünkben!

A kereszt jogilag rendezi múltunkat és erkölcsileg meghatározza jelenünket.

A kereszt új rendet teremtett!

„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje” (1Kor 1,18).

A kereszt győzelem, a feltámadás diadalmenet.

Húsvét

„Feltámadt hős, óh dics Néked nagy győzedelmedért...” énekeljük az egyik legszebb húsvéti énekként. Igen, feltámadt az Úr bizonynal. Ezen az alapon nyugszik egész kereszténységünk, mert „*ha Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. Ámde Krisztus feltámadott...*” (1Kor 15,17–20).

A feltámadás csodája Isten nyugtája. Isten nyilatkozott, hogy Fia engesztelő áldozatát elfogadta.

A kereszt győzelme és a húsvét diadalmenete magával ragad. Lelkemben boldog visszhangja támad a húsvéti híradásnak: Az Úr feltámadott! Közel kétezer éve semmit sem veszített fényéből és erejéből a feltámadás csodálatos örömmünnepe. Sok kételkedés és hitetlenség vette körül Krisztust a régmúltban és most is. Azt szinte mindenki elhiszi, hogy meghalt, de azt, hogy fel is támadt? Pedig a feltámadás igazsága győzedelmeskedik. Feltámadott! Micsoda diadalkiáltás, mely betöltötte a világot. Jézus testében dicsőült meg legelőször az anyag (Lk 24,39–43). A kételkedők és tagadók elnémulnak, a meggyőzöttek pedig örömujjongással kiáltanak fel Krisztus előtt: „Én Uram és én Istenem!”

Ő a mi Urunk, Istenünk? Ő az Úr az életünkben? Egy kicsit, félig-meddig, már majdnem, vagy egészen? Helyet követel, az első helyet. Ha megkapja, lépésről-lépésre megtudhatjuk szent akaratát.

Húsvét hajnalán a Jézus sírjához menő asszonyok is megtudták Isten akaratát. Igen váratlanul érte őket, hisz Jézus halott testére számítottak. Isten akaratát, célja viszont más volt. Sokszor nem teljesülnek szándékaink, mert Isten terve nagyobb, más. A Jer 45,5 alapján az Ige megmutatja: Isten nem ígérte, hogy minden kívánságunk teljesül. Isten viszont jobbat adhat, mint amit csak remélni is tudunk. Azért veszi el tőlünk sokszor az ezüstöt, melyhez úgy ragaszkodunk, hogy aranyat adhasson a helyébe.

Az angyalok szava kiábrándító és vigasztaló is volt. Kiábrándító azért, mert „*nincs itt*”, vigasztaló pedig azért, mert szomorkodásra, búslakodásra semmi ok, hisz „*feltámadott*”. Feltámadott!!! A sír üres, ez híradás volt az ellenségnek, az ördögnek; valamint az angyaloknak, és azóta is evangélium minden bűnösnek.

Krisztus valóban feltámadott! A feltámadott Krisztus azonos a megfeszítettel. Nem képzelődés, nem fantom, hanem valóság. Őáltala lehet Istenhez járulni ma is, és Ő közbenjár értünk.

Mint ahogy Ő, úgy támadunk fel mi is dicsőségben és szépségben, szól ígérete hozzánk, és milyen csodálatos reménysége ez életünknek. Átöltözünk. Levesszük földi ruhánkat, és felvesszük mennyei dicsőségünket.

Most pedig jöjj a feltámadott Jézushoz, tegyük le mindazt, ami értéktelen, és Ő örök értéket ad helyette! Megszabadulva bűneinktől örvendezzünk, mert miénk a legnagyobb érték, az örök élet!

Jézushoz hasonlóan mi is vagy átváltozunk, és úgy megyünk Elé, vagy részesei leszünk az igazak feltámadásának, mely az úgynevezett első feltámadás.

Feltámadunk! Adjunk hálát ezért, és ujjongjunk már most, csatlakozván a mennyei kórushoz, melybe egykor mindannyian bekapcsolódhatunk!

„Feltámadt hős, óh dics Néked...”

ISMERETLEN ÉDESANYÁK • *Balog Miklós*

*%Az anyák napja kicsit még odébb van, családi rovatunk mégis őket köszönti ezúttal.
Kedves édesanyák!*

Ismerjétek fel, hogy nagyon fontos szolgálatotok van az Úrban: gyermeketek figyelmét élete első lépéseinél már Istenre terelni, és bemutatni neki a mindent megbocsátó, gondoskodó isteni szeretetet!

„És mondá a király Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izraeli fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat, akikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem akik ábrázatra nézve szépek, minden bölcsességre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és akik alkalmasak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére. Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: Dániel, Anániás, Misáel és Azariás.

És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nékik; tudniillik elnevezé Dánielt Baltazárnak, Anániást Sidráknak, Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak.” (Dán 1,3–4.6–7)

Amikor meghalljuk valakinek a nevét, aki nincs jelen előttünk, mindjárt megjelenik lelki szemeink előtt annak a névnek a tulajdonosa, teljes mivoltában, külső és belső jellemében és tulajdonságaiban. A név hallatára fölébrednek bennünk az illetővel kapcsolatos rossz, vagy jó élményeink, kellemes vagy kellemetlen benyomásaink, tisztázott vagy egészen vegyes érzelmeink.

Amikor meghallottuk ezeket a – mai fülnek furcsán hangzó – neveket, akkor is fölébrednek bennünk gondolatok ezekkel a gyermekekkel kapcsolatban, akiknek a nevét felolvastuk: Sidrák, Misák és Abednegó. Ugyan milyen élményünk, milyen tudásunk fűződik ezekhez a nevekhez? Nyilván ott van ezeknek a gyermekeknek a neve mögött az a megvesztegethetetlen jellemzilárdság, mely a tűzhalált is vállalta hitéért, hiszen ezek az ifjak voltak azok, akik vállalták az égő tüzes kemencét is, de nem tagadták meg hitüket egy olyan világban, amely Izrael Istenét, az örökkévaló egy igaz Istent ismételten gúny tárgyává tette. Fölmelegszik a szívünk, büszkén tekintünk ezekre a gyerekekre, ezekre az ifjakra. Ugyanilyen jellemzilárdság van Dániel neve mögött is, aki az oroszlánok vermét is vállalta, de hitét, Istenét, meggyőződését nem tagadta meg.

De miért beszélek én ezekről a gyermekekről, amikor ma anyák napja van? Miért olvasom föl ezeket a zsidó neveket? Azért, mert az ószövetségi gyülekezet tagjainak a nevei mögött gyakran az édesanyák húzódnak meg.

Az édesanyák váradalmi, az édesanyák Istenbe vetett hite. Minden hívó édesanyának a hite gyermekével kapcsolatban Istenhez fűződik. Ezek a nevek magukban hordozzák Isten nevét. Ha lefordítjuk őket magyarra, így hangzanak:

Dániel	Az Úr az én bírám
Ananiás	Kegyelmes az Úr
Misáel	Kicsoda olyan, mint az Isten?
Azariás	Jahve segít

Milyenek lehetnek azok az édesanyák, akik ilyen neveket tudnak adni, ajándékozni gyermekeiknek? Akiknek olyan váradalmaik vannak gyermekeikkel kapcsolatban, hogy nevükbe beleszövik Isten nevét?

1. DÁNIEL – Az Úr az én bírám!

Óh, hányszor hangzik el édesanyák ajkán: „Nem tudja azt senki, hogy én mennyit küzdök értetek, és mennyi meg nem érdemelt szenvedést és fájdalmat kapok tőletek, de az Isten az én bírám, Ő tudja.”

Nem tudja azt fölmérni ember, hogy mit szenved egy édesanya a gyermek fogantatásától kezdve a gyermek haláláig, de az Úr az ő bírója! Ő tudja! Boldog az az édesanya, aki

gyermekével, valamint gyermekéért való akár testi, akár lelki szenvedésével kapcsolatban Istent hívja segítségül. Ugyan honnan meríthetne egy édesanya máshonnan magasabbrendű erőt, segítséget, mint Istentől? Ha az édesanyát méltánytalanság éri a család, a társadalom, a gyermekei részéről, nem a személyes bosszú útjára lép, hanem hitével vallja, és beleszerkeszti gyermekének nevébe, hogy „az Úr az én bírám”, „az Úr a bosszúállás”. Nem torlom meg azt a sérelmet, amely rajtam esett a gyermekemtől. Nem torlom meg azt a sérelmet, amelyet mások okoztak nekem, de „az Úr az én bírám”, Dániel!

Nézzük meg e név hordozóját, a gyermeket, Dánielt. Látjuk Dániel életében – aki az édesanya ölében sajátította el Istennel kapcsolatos ismereteit – az Istenhez való hűséget, szilárdságot és azt, hogy napjában háromszor nyitja meg ablakát Jeruzsálem felé.

Hogyan tükröződik Dániel életében az, hogy édesanyja megtanította imádkozni? Egy világbirodalom sorsa fordul meg Dánielnek az imádságán, amit édesanyjától örökölt.

Hívó édesanyák! Tudtok-e ilyen örökséget adni a gyermekeiteknek? Itt áll előttünk egy ismeretlen édesanya, akinek a neve nincs megemlítve a Bibliában, de nézzetek rá Dánielre, és meglátjátok az édesanyját! Sok emberre rá lehet nézni, és meglátjuk rajta, benne édesanyja tanítását, jellemét. De fájó szívvel kell meglátnunk azt is, hogy a gyermekeinkben nemcsak erényeinket tudjuk meglátni. Nézd meg a gyermekedet, tükör az! Nézd meg a gyermeked hibáit, saját magad hibáinak talán rejtett, talán a gyülekezet előtt titkolt vonásait fogod meglátni.

2. ANÁNIÁS – kegyelmes az Úristen

Ó, hányszor megtapasztalhattuk már azt: „Kegyelmes az Isten!” Vannak köztünk olyan szülők, olyan édesanyák, akik átérték az első és a második világháborút is. És ezekben a borzalmas időszakokban életüket vállalták erre a földre.

Kedves Szülők! Nézzetek végig felnövekvő gyermekeiteken, azok testi, lelki épségén, s kiszakad a vallomás szívetekből: „Kegyelmes az Isten!” Itt van a gyermekem, felnőtt, él a gyermekem. Még akkor is, ha nem tagja a gyülekezetnek! De él! S amíg az ember él, addig a kegyelmi idő tart. Amíg él a gyermek, addig nem késő megtérni, addig nem késő Isten pártjára állni. Addig nem késő vállalni azt az életet, amelyben nem kell elválni az édesanyától soha többé, ahol ott lehetek én is, ahol az édesanyám lakik. Kedves Testvérem, Kedves Barátom! Akinek nincs már itt az édesanyja, elköltözött az örökkévalóságba, – akarsz-e találkozni az édesanyáddal? Légy imádkozó gyermek! Mutass be olyan jellemet ennek a világnak, mint amilyen istenfélő édesanyád jelleme volt, mint amilyen Anániás édesanyjéé. Az édesanya meghal, elköltözik ebből a világból, de itt hagyja a tükörképét, a gyermekét, hogy folytassa az ő életét, az ő szolgálatát tovább. Nem akármilyen szolgálatot, hanem azt az istenit, amit az édesanyjától tanult. Hát nem kegyelem az Anániás számára, hogy száz- és százezer zsidó közül éppen őt mentette ki Isten? Kiemelték és egyenesen a királyi udvarba vitték őket. Nem kegyelem az, ha éppen az én gyermekemnek biztosítják a továbbtanulás lehetőségét? Életet, egészséget, a földi szolgálat mellett isteni szolgálatot abban az istentagadó világban.

Hívó édesanyák, hívó édesapák! Bele tudjuk-e oltani gyermekeinkbe ezt az élő hitet, amit halálunk után tovább hordoznak ebben a világban? Olyan hitet, amit sem a könnyebb érvényesülés lehetősége, sem a világi szolgálat terhe nem tud kiölni belőlük, mint ahogy nem tudta kiölni ezekből a hívó ifjakkól. Óriási felelősség ez gyermekeink előtt, hogy legyen utánunk is só és világosság ebben a világban. Amikor Isten az édesanyákról és általában a szülőkről beszél, nemcsak a felmagasztalás hangja az, hanem a felelősségre ébresztése is. – Hasonló gondolatokkal hozza világra gyermekét Misáel édesanyja is; aki ezt a nevet adja gyermekének:

3. MISÁEL – Kicsoda olyan, mint az Isten?

Amikor meglátja gyermekét, nem lesz bálványává, hanem rácsodálkozik a láthatatlan Örökkévalóra – mint ahogy a Zsidókhoz írt levél írója megjegyzi – olyan hite volt ennek az édesanyának, mint Mózesnek, aki látta a láthatatlan Istent: „Kicsoda olyan, mint az Isten?” Gyermeké iránti szeretete nem nagyobb Isten iránt való szereteténél. Úgy neveli gyermekét, hogy ne csak az övé, hanem Istené is legyen.

A második születés – az újjászületés – alapját is biztosítja a hívő édesanya a gyermek életében. Ezek a gyermekek a törvény tanításait, atyáik példás történeteit édesanyjuk ölében hallották legelőször. Mint ahogy mi is édesanyánk mesélő ajkáról hallottuk először József történetét, Dániel, Sidrák, Misák és Abednegó, – azaz eredeti nevükön Anániás, Misáel és Azariás – történetét. Hogy a tüzes kemencéből is kimenekültek, mert Isten gyermekei mellett ott van Isten egyszülött Fia, „Akinek az ábrázata olyan, mint valami Isten Fiáé.”

Édesapák, Édesanyák! Ha ilyen hittel bocsátjátok gyermekeiteket az útra, Babilon fogságába, ha ilyen hitű gyermekeket fogtok elbocsátani, legyen bizodalmatok abban, hogy akármilyen tűzpróba éri őket, ott lesz mellettük az az áldott negyedik, „akinek az ábrázata olyan, mint valami Isten Fiáé.” Ott lesz mellettük a halálon, poklon diadalmas Úr, aki nemcsak a tüzes kemencéből, hanem még a pokol lángjai elől is megmenti gyermekeiteket.

Adjátok ezt a hitet, ezt a gazdag, múlhatatlan örökséget gyermekeiteknek! Plántáljátok át beléjük saját szavaitokkal, saját életetekkel! Nagyon aktuálisak ma ezek az Igék. Nem vagytok egyedül ebben a törekvésetekben, ebben a harcokban, mert a negyedik ifjúnak a neve:

4. AZARIÁS – Jahve segít!

Segít az Isten! Hányszor voltak már szülők, édesanyák, édesapák háborús és nehéz helyzetekben! Szinte kilátástalan helyzetben. Elmondhatták, amikor a megpróbáltatásból kimentette őket Isten, vagy mielőtt a megpróbáltatásba belementek volna: Segít az Isten! – „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”

Testvéreim! Szülők! Amikor meghalljátok e zsidó neveket, álljanak előttetek ezek a jellemek is! És álljon előttetek a felelősség, amelyet a ti szívetekre helyezett Isten a gyermekeitekért! De nemcsak a szülőkhöz szólnak ezek a nevek, hanem a gyermekekhez is!

Hívó szülők gyermekei! Ne herdáljátok el ezt a roppant örökséget, amelyet szüleitek kínálnak és adnak nektek! Még akkor sem, ha nem mindenben láttok jó példát tőlük. Amit mondanak Isten Igéjéből, azt megtegyétek! Becsüljétek meg azt a gazdag örökséget, azt a kiváltságot, amely nem adatik másnak! Amely a világ gyermekeinek nem adatik. Nincs olyan lehetőségük, hogy hívő családban nőjenek fel, hogy az örök élet reménységét megkaphassák, nem is tudják, micsoda az. Becsüljétek meg, és legyetek hűségesek ezekhez az Istenben hívő édesanyákhoz, és ahhoz az Istenhez, akiben ezek az édesanyák hittek. Legyetek méltó utódai az édesanyátoknak! Mindazon édesanyáknak, akik olyanok, mint Dániel, Anániás, Misáel és Azariás édesanyja volt.

Kedves Szülők! Kedves Gyermekek! Ne felejtjük el, hogy amikor Isten ilyen magas követelményeket, ilyen nagy felelősséget helyez a szívünkre, ne csüggedjünk, ne keseredjünk el, mert az utolsó ifjúnak a neve: Azariás – segít az Isten! Adja meg Isten mindannyiunknak, szülőknak is, gyermekeknek is, hogy segítségül legyen nekünk Ő abban, hogy olyan nevet és jellemet tudjunk adni gyermekeinknek, mint ezek a névtelen édesanyák, s olyan jellemet tudjunk adni a világnak, mint amilyen jellemet Dániel, Anániás, Misáel és Azariás képviselt.

A TEREMTÉS CSODÁJA • Durkó Sándor

Lehetne a cím az is, hogy: A TEREMTŐ CSODÁJA!

Mikor is kezdődött? Évezredekkel ezelőtt? Először volt Ádám és Éva, az ősszülők, majd gyermekeik és azoknak gyermekei, és azóta sok milliárd ember, mi magunk is, gyermekeink,

unokáink. Szemünk előtt nap mint nap megismétlődik a teremtés csodája. Nincs két egyforma, csak hasonló a kétlábbon járó „csodák” között.

Minden csoda testében 1600 kilométernyi véredény gondoskodik az agy és a szervek, sejtek ellátásáról, melyen keresztül a földi élet alatt 600 ezer tonna vért szivattyúz át a szív a testen. Az ember minden porcikája, sejtje igényesen, pontosan megszerkesztett „mestermunka”. Az orvostudomány a fogantatás pillanatától kezdve végig tudja kísérni az új élet fejlődését, némely dolgot még befolyásolni is tud, az éltető lehelet adásának jogát viszont a Teremtő megtartotta magának.

Az embrió fejlődése mintha előképe lenne az ember földi életének is.

Képzeljük magunkat egy, az anyaméhben fejlődő embrió helyébe! Miként gondolkodhat e biztonságosnak tűnő helyen, a sötétben az „úrhangok” között?

„Fejemen szemek nőnek. Vajon miért? Itt nincs mit látni. Lábaim nőnek. Pedig annyi hely sincs, hogy kinyújtsam őket. Miért nőnek karjaim, kezeim? Keresztbe fonva kell tartanom, zavarnak engem és édesanyámat is. Ha e fejlődést nem követi valami másik lét, ahol használhatom a szememet, kezemet, lábamat, akkor az anyaméhben töltött idő értelmetlen.” Ő még akkor nem tudja, amit mi már igen, hogy fejlődésének értelme, célja van, amit mi sem bizonyít jobban, mint az, hogy ha elérkezik az a bizonyos óra, a kilátástalannak tűnő helyszínen egy „kapu” nyílik, ahol ha nem is kísétálni, de kicsúszni ki lehet.

– A szülőszobán merengek a nagy utazás, az ajtónyitás előtt. Kihangosítják a szívhangot, 140–150 dobbanás percenként, ha mozog, felmegy 180-ra is.

Biztosan nemcsak én és édesanyja, hanem ő is izgul. Próbál jól helyezkedni, és én nagyon drukkolok neki élete első nagy megpróbáltatásán, az új élet hajnalán.

Csak néhány centiméter még, és eltűnik a távolság, megérkezik. Egy nagy sóhaj, egy utolsó erőgyűjtés, és egy utolsó anyai jaj kíséretében örömkönnyekeket csalogat a rá várakozók szemébe.

Hát itt vagy, megjöttél? Nem is kell mondani, mert látom: Lányom van!

Néhány másodperc a meghatottságnak jár, közben gyakorlott kezek pártfogásba veszik, majd egy mozdulattal megszakítják a több hónapon keresztül életet adó köldökzsinórt... és megtörténik a csoda!

Abban a pillanatban az addig élettelennek tűnő test megelevenedik, köhécsel kettőt, életében először nagy levegőt vesz, és mindenki nagy öröme keserves sírásra fakad.

Csak akkor nyugszik meg, amikor kimerült, de nagyon boldog édesanyja szíve fölé helyezik. A jól ismert szívhang megnyugtatja az új világ gyorsan repülő első perceiben.

Nézegetem, mint ahogy ő fogja nyiladozó értelmével nemsokára játékaikat mustrálgatni. Ha jól emlékszem, pont olyan, mint én voltam.

Zaklatott leltározásom eredménye: mindene megvan, és ott, ahol kell. Kis haja is van, mint ahogy egy lányhoz illik. A körmei pedig? Azonnal vihetném pedikűrözni, manikűrözni, ahol valószínű szemrehányást kapnék, amiért csak most vittem.

Kislányom, Te vagy a TEREMTÉS CSODÁJA (ha kisfiú lennél, akkor koronája)!

Az orvos hangja hasít bele az áhítatos csendbe: Mi is a neve?

Heléna Hanna, mely magyarul azt jelenti: Napsugár és Isten kegyelmes. Isten kegyelme hozott e világra Hanna, szüleid, bátyád, nővéred és még sok-sok ember nagy öröme.

Heléna, kívánom, hogy otthonunkban és majd a te otthonodban is mindig légy napsugár!

LÁTÓSZÖG – ORSZÁGOS KÖZGYŰLÉS

Fábián Attila az elnök • Durkó Sándor

Fábián Attila testvért választották az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnökévé a február 11-i

elnökválasztó közgyűlésen jelen levő küldöttek. Az elnöki megbízás négy évre szól. Az elnöki címért két jelölt szállt versenybe: *Fábián Attila* volt elnökhelyettes, és *Kecser István*, volt elnök testvér.

A szavazás eredménye:

Fábián Attila:	164 szavazat 58,57%
Kecser István:	113 szavazat 40,36%
Tartózkodott:	1 fő
Érvénytelen:	2 szavazat (összesen 3; 1,07%)

Ezután került sor a két elnökhelyettes megválasztására. Erre a pozícióra Fábián testvér – az Országos Presbitériummal (OP) egyetértésben – három fiatal testvért jelölt. A szavazatok megoszlása a jelöltek között:

Pataky Albert:	205 szavazat 76,49%
Pintér Imre:	144 szavazat 53,73%
Durkó albert:	136 szavazat 50,75%
Érvénytelen:	9 szavazat 3,36%

Tehát a szavazás eredménye alapján Pataky Albert és Pintér Imre testvérek lesznek a következő négy évben Közösségünk elnökhelyettesei.

Adjunk hálát Istennek az előző elnökség (Kecser István, Fábián Attila és Nagy Miklós testvérek) munkájáért, akik 1992–93-ban vezették Közösségünket! Minden nap imádkozzunk az új elnökségért, hogy Urunk adjon nekik bölcsességet, hogy mindenkor Isten akaratát és Közösségünk javát szem előtt tartva tudják irányítani az Evangéliumi Pünkösdi Közösség országos missziómunkáját!

A délelőtt elhangzott elnöki beszámoló Közösségünk életének minden területét érintette. Az alábbiakban a létszámadatokat közöljük, amelyek közérdeklődésre tartanak számot.

Közösségünk taglétszáma 5040 fő, ebből férfi 1767 fő, 35% és nő 3273 fő, 65%.

Életkor szerinti megoszlás

(összesen: 5040 fő)

{k1994201}

Az összlétszám az 1991. év januári 4305 fős bázis adatot figyelembe véve 735 fős létszámnövekedést mutat, amely 17%-os szaporulatot jelent három év alatt.

Az 1993. évi 4921 főhöz mérten 119 fős, 2,4%-os emelkedésnek felel meg az egy évi változás.

Létszám szaporulat megoszlása

(összesen: 449 fő)

{k1994202}

Létszámcsökkenés megoszlása

(összesen: 330 fő)

{k1994203}

Létszám csökkenés és növekedés arányai

{k1994204}

Ezek után a nettózott létszám alakulása a következő:

1993. 01. 01. nyitó létszám:	4921 fő 100%
1993. évben növekedés:	449 fő 9,12%
1993. évben csökkenés:	330 fő 6,70%
1993. 12. 31. záró létszám:	5040 fő 102,42%

Gyülekezeteink gyermek létszáma: 1063 fő 32%

Rendszeres látogató (törekvő) pedig: 825 fő 16%

A fentiek értelmében így az Evangéliumi Pünkösdi Közösség lelkigondozottjainak száma: 7468 fő.

Kecser István testvér, exelnök • Durkó Sándor

- *Mennyi ideje dolgozol az EPK központjában?*
- Bizony annak már tizenhárom éve, mert 1981-ben a MÁV-nál levő revizori állásomat feladva közösségi alkalmazásba kerültem először, mint könyvelő, majd irodavezető, titkár és az elmúlt két évben pedig mint elnök.
- *Igazi karrier?*
- Lehet, hogy a kívülállónak úgy tűnik, de mindegyik munkakör szolgálat és sok-sok munka.
- *Most, hogy hamarosan átadod az elnöki széket, lesz időd pihenni!*
- Nem hiszem. Feladatomban van a tápiószentmártoni gyülekezetben, hisz ott vagyok lelkipásztor, de mivel nyugdíj előtti éveimet taposom és a gyülekezet teherbíró képessége korlátozott, valamilyen kiegészítő munka után kell néznie.
- *Lelki vagy polgári?*
- Úgy érzem, az utóbbi.
- *Ilyen gazdagok vagyunk? Talán nem jól tudom, hogy kevés a lelki munkás?*
- Jól tudod, de ha központi feladatokra gondolsz, arra az a válaszom, hogy nem vagyok benne az új vezetés látószögében.
- *A Közösség nemcsak Központból áll – szerencsére!*
- Így igaz. Mondhatom, hogy nagyon sok élő meghívásom van gyülekezetektől, amelyek nem az elnöknek, hanem Kecser Istvánnak szólnak. Örömmel megyek feleségemmel együtt, aki szinte mindenhova elkísér. Itt szeretném megemlíteni, hogy elnökségem két éve alatt 125 gyülekezetben voltam, ill. feleségemmel együtt voltunk.
- *Aki kivonul a közéletből vagy a vezetésből, általában írásra adja a fejét, és ha mást nem is, de emlékiratait megírja, kiadja.*
- Tőlem sem idegen az írás, hisz az elmúlt két év alatt 180 oldalt írtam.
- *Nem is tudtam.*
- Pedig olvashattad írásaimat az Élő Vízben, valamint egy belső használatra kiadott könyvecskében is, mely Pünkösdiokről pünkösdieknek íródott.
- *Ezután is folytatod az írást?*
- Ha kíváncsiak a véleményemre, szívesen elmondom, leírom. A gyülekezet biblikus normáinak témájában van már egy 96 oldalas kéziratomban, amely akár az alapja is lehet egy hasonló témájú könyvnek.
- *Rólad és jövődről beszéltünk eddig, most viszont kanyarodjunk kicsit vissza a múltba. A választás előtt a gyülekezetekben két irányvonal került felvázolásra, eszerint te képviseled a konzervatív irányt. Igaz ez?*
- Úgy helyesbíténe, hogy a vélt konzervatív irányvonalat. Én rugalmasnak érzem magam. Annak ellenére, hogy nem értek egyet a jóléti teológiával, a megvallás teológiájával, sőt a szabadító szolgálatokkal sem. Ha ezért konzervatív vagyok, akkor vállalom.
- *Rugalmas konzervatívnak vallod magad?*
- Nem olyan élesek itt a határok. Aminek nem látok biblikus alapját, vagy nem fér bele a bibliai normákba, azt nem tudom elfogadni. Ami belefér, azelőtt meghajlok, de nem vagyok hajlandó arra, hogy a régebbi jót egy újabb rosszra cseréljem föl addig, amíg meg nem győződök annak jobb mivoltáról.
- *Az előbb már említettél konkrétumokat, mondanál másokat is?*
- Szerintem nem fér bele a bibliai keretekbe az ugrálás, a „festés”, azok a különféle öltözékek, amelyekben a dicsőítésvezetők kiállnak.
- *Úgy tudom, az előbb említett két irányzatra a közgyűlésen elmondott elnöki beszámolódban is kitértél.*
- Igen. Idézek: „Az egyik a nyugaton már több helyen lecsengőben levő lelkendezőbb, lendületesebb, liberálisabb, a bibliai írott normákat hanyagolóbb, élmény- és sikerteológiát

követő, pünkösdi hagyományokkal keveset törődő irányvonal, amely az ifjabb nemzedék azon körében talált talajra, akiknek hitharca rövid távra tekint vissza, és korábbi világi személyes életüket hívó keretek között kívánják megélni.

A másik a megpróbáltatásokat túlélő, csendesebb, elmélyültebb, a Biblia írott szövegéhez ragaszkodóbb karakter, a kegyes élet gyakorlatában nem a látványosságban, hanem a személyes életszínterek általi vezetésére hagyatkozóbb, a régi jót a rosszabb újra fel nem cserélő radikálisabb irányvonal, amely Krisztus követését igazi életgyakorlatnak tekinti, és lelki megalkuvás árán senkinek nem kíván partnere lenni. Meggyőződéssel vallom, hogy a karakter kontúrok biblikus elmosódása válik közösségi misszióknak javára, nem pedig annak erősödése. Egy ilyen irányú konszenzusra van szükségünk!”

– *Szépen meg van fogalmazva, de az utolsó mondat szöveget ütött bennem: ...konszenzusra van szükségünk! Kerested a párbeszédet – nevezzük nevén a gyereket –, az Ifjúsági Munkacsoporttal?*

– Én úgy éreztem, házon belül ház, államon belül állam voltak. Beszélhetnék...

– *A konkrét ügyek sem engem, sem az olvasót különösebben nem érdeklik.*

– Különböző okok miatt volt konszenzus hiány, és az is igaz, hogy túlzottan nem kereste az elnökség a kapcsolódási pontokat.

– *A kétféle irányzatnak együtt kell élnie!*

– Hiszem, hogy a sorok rendeződnek, a sarkok lekerekednek, és a feszültségi gócok megoldódnak. Úgy érzem, szükséges, hogy legyen egy egészséges kontroll a különféle irányzatok megszürésére, és ezt ne csak harminc éven aluli fiatalok végezzék, hanem hallgassák meg az időseket is, akiknek van élettapasztalata és biblikus ismerete. Ilyen tanácsadó testület felállítását nagyon fontosnak látom.

Az utóbb elhangzottak akár végszónak is megtennék. Sok minden szóba került még, így Kadarkút, a Bibliai Főiskola, az évtizedek óta húzóóó énekeskönyv ügy. Úgy érzi, a két éves elnöki ciklus a látványos eredmények produkálásához kevés volt. Pozitívumként említi még a különböző minisztériumokkal, társadalmi szervezetekkel kialakított személyes jó kapcsolatot. Bízunk benne, hogy ezek folytonossága megmarad.

Elnézem, ahogy az elnöki irodában utolsó interjúját adja. Valamit megérezhet, mert megemlíti ő is, amire gondolok. Minden mulandó, de egy örökre megmarad, amit Jézusért tettünk. Cserélődnek az elnöki székben ülők is – ezt különösen az utód figyelmébe ajánlja. Szeretném hinni, hogy az elnöki szobában minden Jézusért és az Ő menyasszonyáért, a Közösségért történt és történik ezután is.

Mielőtt elbúcsúznék, még megkér, hogy említsem meg írásomban kedves feleségét, aki minden helyzetben támasza volt, mellette állt. Örömmel írom meg.

Becsukva magam mögött az ajtót, úgy érzem, lezárult egy korszaka Közösségünk életének. Hogy milyen, az már sejthető, de igazából csak az utókor fog ítéletet mondani felette.

{k1994205}

Fábián Attila testvér az új elnök • Durkó Sándor

Nem kellett sokat sétálni, csak két lépést, és mintha egy más világba csöppentem volna a szomszéd szobában, ahol a dékán mellett átmenetileg az új vezetés és elnök, Fábián Attila testvér is helyet talált vagy szorított. Az asztalon levelek, faxok, bel- és külföldről jött gratulációk, áldáskívánások. Én is próbálok – az illem kedvéért – a köszöntés után valami frappáns jókívánást a bajszom alatt elmormolni, de leállít. „Sándor, én minden ellenkező híresztelés ellenére sem szenvedek rangkórságban. Én műszaki igazgató helyettes koromban is mindenkinek – a takarítónővel bezárólag – Attila voltam. Bár eddig is tudtam, de talán most még jobban érzem ennek a megbízatásnak a felelősségét, súlyát. Számomra az „elnök” azt

jelenti, hogy egy vagyok a többi testvér között, akire az Úr nagyobb terhet és felelősséget rakott, melyet én csak úgy vállaltam, hogy ráállva ígéretére tudom: Életemben naponként megújítja kegyelmét és erejét.”

Mire feleszmélek, addigra „fállábon” állva két oldal használható anyagot szalasztok el, mert közben majd elfelejtem a nagy zsongásban jövetelem célját. Előkapom kismagnómat, és elvonulunk egy nyugalmasabb helyre, a már elcsendesedett főiskolai tanterembe.

Szívvel-lélekkel

– *A közelmúltban a televízió egy sorozatot vetített, amelyben a hívő tudós, tanár, elméleti szakember elment egy városka plébánosának. A film kapcsán betekintést nyerhettünk a lelkipásztori szolgálat mindennapjaiba. Mi is volt a film címe? Megvan: Testestől-lelkestől! A Te helyzeted talán pont fordított?*

– Amennyiben arra gondolsz, hogy gyakorlati területről elméleti síkra tevődik át szolgálatom, akkor meg kell, hogy cáfoljalak. Nem akarok hivatalnokká válni. Bár tanítok, és a Közösségünkre vonatkozó hitelvi dolgokkal is mélyebben foglalkozom, alapjában véve gyakorlati ember vagyok, mely adódik műszaki érdeklődésemből és végzettségemből is.

– *Mivel a személyes dolgoknál tartunk, itt van a helye annak a kérdésnek is, hogy miként lehet annyi feladatot, amennyi rád vár, 24 órába belesűríteni?*

– Ez minden vezető és lelkimunkás számára nagy kihívás. A szolgálat teljes embert igényel. Jobban meg kell szerveznem – Isten segítségével – az életemet, hisz még többet kell dolgozni, és még kevesebb idő jut alvásra.

– *Azt mondják, aki sokat alszik az keveset él!*

– Aelnöki és az Agapé gyülekezetben ellátott lelkipásztori szolgálatom mellett eddig is nagyon programdús volt az életem, családnak élete. A legutóbbi közgyűlésen módosított Alapszabály lehetővé teszi, hogy az elnöki teendők jobb ellátása érdekében a megbízatásom idejére a lelkipásztori feladatokat átadjam. A közel 250 fős Agapé gyülekezet életében továbbra is részt veszek, de nem mint a gyülekezet első számú vezetője.

– *Mi jut eszedbe, ha ezt a szót hallod: egyházpolitika?*

– A politika a közösséghez tartozó embereknek való szolgálat, amely kötelezettséget ró politikusra. A profán értelemben vett egyházpolitika nem illik hozzánk, ezt én sem szeretném csinálni. Azt hiszem, tudomásul kell vennünk, hogy a társadalomban, amelyben élünk, vannak politikai erőviszonyok, melyek felé meg kell találni a képviseleti formát, hogy a Közösség tekintélyét, küldetését a maga méltóságával képviseljük.

– *Az elnökválasztás eredménye váratlanul ért?*

– Tudatosan vállaltam a megmérettetést. Miután én ragaszkodtam ahhoz, hogy megválaszthassam munkatársaimat, a végeredmény kétesélyes volt. Mindent vagy semmit, képletesen szólva. Tudtam, hogy Isten előtt van Közösségünk ügye, és bármi lesz is az eredmény, én elfogadom.

– *Milyen irányvonalat képviselsz? Ha jól tudom, a közgyűlés elsősorban irányvonalakra szavazott, és csak másodsorban az azokat képviselő személyekre.*

– Az ébredés, a belső megújulás vonalát képviselő irányvonal mellett köteleztem el magam, melyet SZÍVVEL-LÉLEKKEL magaménak vallok. Isten az utóbbi időben teljesen átformált. Munkatársaim és családtagjaim a megmondható, hogy korábban mennyire félttem minden újtól.

– *Mi törte meg a jeget?*

– Külföldi útjaim során pünkösdi konferenciákon vettem részt, és Isten megengedte, hogy bepillantást nyerjek az Ő globális Eklézsiájába. Érzem, és tudom, hogy az utolsó időben vagyunk, amikor az Úr felékesíti az Ő Menyasszony Népét. Ezek az alkalmakon prófétikus látásokat kaptam, pozitív tapasztalatokat szereztem.

– *Megosztanál velünk is ebből valamit?*

– Boldogan, hisz az Ő ígéretei mindannyiunkéi. Istennek terve van a népekkel – nemzetekkel. Hálas vagyok Istennek, hogy magyar vagyok, és ezt nem a szó nacionalista értelmében mondom, hanem azzal a belső bizonyossággal, hogy tudom, az élő Isten meglátogatja ezt a népet.

– *Ez egy ébredést jelent?*

– Igen, egy az egész nemzetre kiterjedő olyan nagy ébredést, amilyen eddig a mi országunkban még nem volt. Nagyon várom és szeretném munkálni ezt.

Tudjuk, kiben hiszünk

– *Nem áll fenn az a veszély, hogy a lelki élmények a realitásoktól néha messze esnek, és egyesek ilyenkor mondják: átesett a ló túlsó oldalára?*

– Attól függ, honnan nézzük. Naponta meg kell újulnunk, mert nemcsak a megtérésekből és a szentlélekkeresztségből áll a hívő élet. Hogyan történhetne akkor a megszentelődés? Nagyon szomorú, ha a megújulást nem ismerjük el. Hol van az új kezdet, ha nem a pünkösdben?

– *Néha elgondolkodtam azon, hogy Közösségünknek mi a haszna abból, ha vezetői, szolgálattevői külföldre járnak. Téged hallgatva, ahogy átszellemült arccal átéléseidet ecseteled, úgy érzem, mégsem hiábavalók ezek az utak.*

– Amit bennem elvégzett az Úr, az az én számomra is nagy bizonyosság. Nem tudtam mást tenni, csak az Úr elé rogni, és sírni fájdalomban, hogy milyen szűk látókörű voltam, mert a hatalmas, mérhetetlen Istent önmagamhoz és főleg a tapasztalataimhoz próbáltam mérni. A személyes átéléseken, látásformáláson túl ezek az utak a Közösség részére is kézzel fogható eredményeket hoztak, hogy csak a legújabbat említsem, a finn testvérektől kapott missziós sátort. Ezek az utazások nem turista, hanem szolgálati utak. Bekapcsolódunk mi is a missziói vérkeringésbe, és már nemcsak fogadunk, hanem küldünk is a külmisszióba.

– *Munkatársaidal átlagéletkorotok nem éri el a negyven évet. Nincs veszélye annak, hogy ilyen fiatal a vezetés?*

– Van veszélye, de nem nagyobb, mint a fordítottjának. Sajnálom, hogy a közel ötven évemmel rontom az átlagot. Belülről viszont fiatalnak érzem magam, nagyon szeretem a fiatalokat, és szívesen vagyok köztük. Köztudottan – ősz hajszálaim ellenére – magatartásom, temperamentumom, stílusom elég fiatalos.

Munkatársaim sem gyerekek. Koruknál fogva igaz, hogy a fiatalok közé számláltatnak, viszont nagyon jól szót értenek az idősebb korosztállyal is. Szeretném, ha nem félelemmel néznénk a fiatalokra, a változásra, az új megtapasztalásokra, melyek működnek a karizmatikus világban. Meg kell vizsgálni az Ige fényében, hogy mi az, amit én még nem ismertem fel, ők viszont igen.

A lelki fegyverzet nagy része védelmi fegyver, de ez nem azt jelenti, hogy félnünk kell, mert tudjuk, kiben hiszünk!

Karizmatikus vezetés

– *Édesapád 13 évig volt a Közösség elnöke. Mit szólt, amikor megtudta, hogy nyomdokába léptél?*

– Nem igazán örült, hisz ha valaki, akkor ő tudja, mivel jár ez. Azt viszont megígérte, hogy imádkozik értem.

– *Figyelsz a véleményére?*

– Számomra fontosak a megtapasztalásai, meglátásai, sőt bizonyos kérdésekben tanácsot is kérek tőle. Nem titok, hogy nem mindenben egy a véleményünk, de ez közöttünk semmilyen feszültséget nem jelent. Én nem vagyok ő, én a fia vagyok.

– *Vannak tanácsadód?*

– Hogy érted?

– *Van édesapádon kívül más is, akivel megvitatsz dolgokat, akik véleményére figyelsz?*

- Feleségemmel reggelenként együtt szoktunk Igét olvasni és imádkozni, sok mindent megbeszélünk. Olyan jó így kezdeni a napot! Az elmúlt két évben a fiatal lelkipásztorok imádkozó közösségén belül alakult ki nagyon jó lelki kapcsolat.
- *Akik az Országos Ifjúsági Munkacsoporthoz tartoznak?*
- Nem csak. Egyébként van, akinek a véleményére adok, van, akiére figyelek, és van, akiére nem adok. Sajnos olyan is akad, akiére oda sem figyelek – mert nem érdemes.
- *Egyesek szerint a vezetői kategóriák közül te a diktatórikus típushoz tartozol. Szerinted is?*
- Az már a múlté. Ebben is változtam. Az biztos, hogy nem vagyok demokratikus típusú vezető, inkább a karizmatikus vezetés felé hajlok. Hiszem, ha az Úr valakit szolgálatába állít, felelősségtudatot is ad a döntésekhez. Nem cövekelem le magam elképzeléseimhez, meglátásomhoz. Erőszakkal nem akarok átvinni semmit, meg akarom vitatni azokkal, akikre tartozik. Fontos számomra, hogy hangozzanak el, sőt ütközzenek a vélemények. Nagyon örültem a közgyűlés délelőttjén elhangzott felszólalásoknak. Amikor el tudjuk vonatkoztatni a személyeskedéstől, akkor eredményes a párbeszéd, hiteles a vélemény.

Időközben öreg este lett. Mindketten meglepődtünk, amikor óránkra néztünk. Amit egyébként tudunk, de most ismét a saját bőrünkön tapasztaltuk: rohan könyörtelen az idő. Az Isten által adott idő keretet szab életünknek, szolgálatunknak. Ezen újság lapjai pedig a beszélgetés terjedelmének. Mindannyian sáfárok vagyunk, vannak, akik többre bíztak, és többről is kell majd számot adniuk.

A tervekről és a közeljövő tennivalóiról is szó esett, melyekről már csak idézetekre futja:

Központ

„A központi szervezet működését szeretném életszerűbbé, rugalmasabbá tenni. Nem akarok elveszni a bürokratikus dolgokban, ezért szeretném ezeket szakemberekre bízni.”

Munkacsoportok

„Az Országos Ifjúsági Munkacsoport működésének tapasztalatait átültetve más területekre is, fontosnak tartom, hogy az elnökség mellett működjön egy etikai munkacsoport, amely tanácskozó, tanácsadó testület lenne, továbbá gazdasági és jogi munkacsoport is, hasonló célból.

A bel- és külmisszióra is akciócsoportot kell kialakítani, ezen belül lelki és humanitárius, valamint irodalmi és oktatási területen.”

Országos Presbitérium

„Pezsgőbbé kell tenni, és a valóságosan együttműködő csoportok képviselőit kell megoldani. Az OP szívének együtt kell dobbannia a feladatokhoz.”

Bibliai Főiskola

„Szerintem kiemelten hangsúlyos stratégiai terület. A képzés színvonalát még emelni kell. Elő kell készíteni, és be kell indítani a levelező képzést, valamint a középfokú regionális képzést. A gyülekezetplántálás a lelkigondozók felkészítésével kezdődik. Isten csak akkor fog adni újszülötteket, ha lesznek otthonok, ahol felnevelkedhetnek!”

Kadarkút

„Eléggé a perifériára szorult, pedig többet érdemelne. Nem mostohagyerek, és az ott rejtőzködő lehetőségeket ki kell használni.”

Élő Víz

„Ugyancsak fontos stratégiai terület. Formálja jelenünket és jövőnket. Jó lenne, ha hangnem- és szemléletváltozás történe, és az önsanyargató vitatkozás helyett a reményteljes előremutatást olvasnánk ki belőle. Biztató változások már tapasztalhatók.”

Epilógus

Megköszönve a beszélgetést, elmenőben az alábbi közmondás jut eszembe: Ember tervez, Isten végez. Ennek igazsága sokszor Közösségünk vezetésében is tapasztalható volt. Mennyivel másabb, amikor Isten tervez, és azt végzi el. Az Ő tervét kapják meg a vezetők, és az Ő akarata szerint történik a megvalósítás. Ez esetben nem kell utólag külön még megvalósulási tervvel bajlódni, magyarázkodni.

Hiszem, és az elhangzottak meggyőztek arról, hogy Isten akarata, terve szerint bizalommal fordult Közösségünkhöz, megadva a továbblépés lehetőségét.

Lépünk hát... EGYÜTT!

{k1994206}

KÖRKÉP

Részletek a magyar Lepramisszió körleveléből • dr. Dobos Károly

Szeretett Testvéreink az Úrban!

Húsz éve már, hogy hazánk is bekapcsolódott a leprások segítésére alakult nemzetközi szervezet munkájába. Az önkéntesekből álló kis csoport mustármagja azóta nagy fává fejlődött, és ma 16 ország 30 kórházába küldünk segítséget Oroszországtól Afrikáig. Bár a nem régen felfedezett gyógyszerek hatására lényegesen csökkent a gyógyításra fordított idő egy-egy betegnél, az időben feltárt betegség esetén elkerülhető a torzulás és fekélyesedés, mégis sok feladat vár még a lepramisszióra. Segítségünkre továbbra is szükség van, a betegek várják könyörületeségünk megnyilvánulását, hiszen a lepra főként a szegény, leromlott egészségű emberek között terjed. Gyógyításuk költségeit a legritkább esetben tudják fedezni. A Nemzetközi Lepramisszió elnöke, dr. Paul Brandt felhívja a figyelmet arra, hogy ne becsüljük le a leprabacillust, és ne kiáltunk győzelmet túl korán. Nemcsak egy bacillus ellen harcolunk, hanem azért is, hogy az emberek visszanyerjék méltóságukat. Még ha el is tudnánk pusztítani minden bacillust, akkor is sokat kell tennünk a testi fogyatékosok javításáért és segítenünk a meggyógyult betegek visszailleszkedését a társadalomba. „Mindannyian nagyon örülünk a tudományos munka fejlődésének, de vigyáznunk kell arra, hogy ne fogyjon ki a leprában szenvedőknek nyújtandó szeretet a szívünkéből.”

Amikor Isten iránti hálával megköszönjük mindenkinek az eddigi segítségét, szeretettel kérjük támogatásukat ezután is.

Hogyan segíthetünk?

1. Imádkozzunk krisztusi indulatú, félelem nélküli orvosokért, ápolókért.
2. Köthetünk sebkötöző fáslikat, ha újból kapunk fonalat (jelenleg nem kapható).
3. Ajándékozhatunk új lepedőket (színeset is), törülközőket.
4. Évente egyszer tartsuk meg gyülekezetünkben a Leprások Világvasárnapját. Ennek persely adományát elküldhetjük a Lepramissziónak.
5. Ahol lehet – havonta egy vasárnap – tegyük ki a „Leprások dobozát” a templomi persely mellé, s amit egy leprás koldusnak havonta egyszer adnánk, tegyük a dobozba.
6. Tarthatunk Lepramissziós vetített képes előadást előzőleg levelezéssel egyeztetett időpontban.

Minden levél, csomag, pénz e címre küldhető: Lepramisszió 1151 Budapest, Alagi tér 13.

Igaz szeretettel a Krisztusban: *dr. Dobos Károly* a Lepramisszió vezetője

Egy amerikai Magyarországon • *ifj. Kovács Béla*

Különösebben nem hat újdonságként a címeli hír, ha viszont hozzátesszük, hogy az illető magyar származású és misszionárius, akkor már igen. Többnyire fehér vászonruhában és szalmakalappal a fejükön képzeljük el a misszionáriusokat valahol Afrikában vagy Indiában, amint egy bambusznádból épített kicsiny iskolában oktatják a bennszülött gyerekeket. Nos, nekünk pünkösdieknek is van egy misszionáriusunk, igaz, nem mi küldtük őt a trópusi tájakra, hanem Amerikából jött hozzánk az ottani pünkösdi gyülekezetektől (Assemblies of God). Nem tudom, van-e Paul Gracának szalmakalapja, de tudom, hogy kedvességével hamar belopta magát a magyar testvérek szívébe. Különben is könnyű őt felismerni, mert Saul királyhoz hasonlóan jó egy fejvel kimagaslik az emberek közül.

– *Paul, talán nincs is az országban olyan pünkösdi gyülekezet, ahol ne jártál volna, és nem ismernének sokan. Talán ezért is jó lenne, ha most magadról beszélnél. Nagyszüleid magyarok, te pedig visszajöttél az óhazába. Hogyan kerültek ők Amerikába, és mennyire magyar az a háttér, ahonnan jöttél?*

– Apai nagyszüleim a húszas évek elején vándoroltak ki Magyarországról. Eleinte Kanadában éltek, és csak később költöztek át a New York állambeli Buffaloba. Édesapám itt született 1930-ban, és úgy nőtt fel, hogy otthon magyarul beszéltek. Sok magyar szomszédjuk is volt, és egy magyar lutheránus gyülekezetbe jártak. Vagyis nekik sok magyarral volt kapcsolatuk, akik Amerikában éltek. Sajnos, édesapám sem engem, sem másik két fivéremet nem tanított meg magyarul. Az egyedüli szavak, amelyeket ideutazásunk előtt ismertem, az igen, nem, nagypapa és nagymama voltak.

– *Ehhez képest nagyon jól beszélsz magyarul. Hogyan is kezdődött az, hogy Magyarországon lettél misszionárius?*

– Hatéves koromban tértem meg, és körülbelül egy év elteltével betöltekeztem Szentlélekkel. Tizenévesen nem valami nagy igyekezettel jártam az Úrral, amikor pedig az egyetemre kerültem, sok bűn jött az életembe. Tudtam, hogy ez nem tetszik az Úrnak. Tizenkilenc éves koromban aztán ismét az Úrhoz tértem bűnbocsánatért és helyreállításért, és ekkor 1980 nyarán újra betöltekeztem Szentlélekkel. Az Úr ezalatt nagyon különösen szólt hozzám, hogy misszionárius legyek, és egy különleges elhívást és terhet helyezett az életemre Magyarországra. Azóta – tizenhárom éve – követem ezt a célt.

– *1990-ben valósággá vált életedben az Úr hívása. Hogyan készültetek Magyarországra jönni, és mi volt a legfurcsább itt az első napokban számotokra?*

– Jocelynnal, a feleségemmel sok újságcikket és lexikont néztünk át, hogy információt szerezzünk Magyarországról. Írtunk Washingtonba is a magyar nagykövetségre, később személyesen is felkerestük őket, hogy egy kicsivel többet tudjunk meg az országról. Sok információt gyűjtöttünk, de egyik sem adott igazán hiteles képet az emberek és az ország megértéséhez. Láttunk filmeket és más anyagokat is, amelyek segítségünkre voltak, de mi szeretnénk volna személyesen megismerni az embereket. Magyarország nagyon új volt a számunkra. A legnagyobb gondot az okozta, hogy nem ismertük a nyelvet. Mentünk a piacra és ujjal mutogattunk, mit is akarunk venni. Aztán meg tartottuk a tenyerünket, hogy az eladó kivegye belőle a megfelelő összegű pénzt, amit az egyes árukért (kenyér, tej, hús stb) kellett fizetni. Bizony nagyon szokatlan volt.

– *Említetted feleségedet, aki hozzád hasonlóan élen jár a magyar nyelv rejtjelmeinek kutatásában, de a leggyorsabban talán a kislányod tanul. Mondanál valamit a családotról? Hány évesek vagytok?*

– Harminchárom éves vagyok, Jocelyn harmincegy. 1984 februárjában találkoztunk először a gyülekezetben egy vasárnap esti összejövetelen. Első találkozásunk után aztán egyre több időt

töltöttünk egymással. Augusztusban megkértem a kezét. 1984 szeptemberben Jocelyn Egyiptomba ment egy rövidebb missziós szolgálatra, ahol hat hónapot töltött egy árvaházban. Ezalatt arabul tanult, és segédkezett a kisgyerekek ellátásában. A nagyobb lányokat pedig varrni tanította. 1985-ben házasodtunk össze júniusban, és Houstonba költöztünk. 1990 januárjában született kislányunk, Abigail. Kisfiunk, Jonathan Budapesten született 1992 júliusában.

– *Mielőtt Magyarországra jöttél, Amerikában egyetemisták között szolgáltál az Igével. Sőt, főiskolai tanulmányaidat is a missziómunka tárgykörében folytattad.*

– Igen, Jocelynnal, mint pásztorok szolgáltunk az egyetemisták között. Houstonban (Texas) munkálkodtunk, és az ottani egyetemen vezettünk bibliaórákat és evangélizációs összejöveteleket. Tulajdonképpen ez egy gyülekezet volt az egyetemen, de vasárnapok helyett hétközben, csütörtökön és pénteken gyűltünk össze. Houstonban az Assemblies of God „Gyülekezetek a városban” nevű gyülekezetébe jártunk, aminek kb. hatszáz tagja van. Jocelyn és én a gyülekezetben is dolgoztunk, és elindítottunk egy missziót az egyedülállók felé. Houston Budapest méretű város, és sok hasonló probléma is van, mint itt.

Ami tanulmányaimat illeti, a washingtoni George Washington Egyetemre jártam, ahol 1982-ben végeztem közgazdasági szakon. Ezután az Assemblies of God Teológiai Főiskoláján tanultam a Missouri állambeli Springfieldben, ahol 1985-ben végeztem. Főiskolai tanulmányaim középpontjában a missziómunka állt.

– *Visszatérve Magyarországra, ittlétetek során milyenek találtad a magyar pünkösdi gyülekezeteket? Van valami különbség az itteni és az amerikai gyülekezetek között? Mi az, amit tanulnunk kell?*

– A feleségemmel közös véleményem, hogy a magyar pünkösdi testvérek nagyon kedves emberek. Nyitottan fogadtak bennünket, és igen otthonosan érezzük itt magunkat. Nem gondolom, hogy sok különbség lenne a magyar és amerikai pünkösdi gyülekezetek között. Egy átlagos amerikai gyülekezet létszáma kilencven fő körül van. Az énekek, amelyeket énekelünk, hasonlóak, az igehirdetések szintén. Gyakran vannak eltérések az idősebbek és fiatalok nézete között a gyülekezetben, és úgy találtuk, ez Magyarországon is így van. A legnagyobb különbség a gyülekezeteink között a szolgálattevők és pásztorok számában van. Amerikában kb. tízezer pünkösdi gyülekezet van, és több mint húszezer pásztori munkát végző szolgálattevő dolgozik. Ezek közül sokan teljes vagy részmunkaidőben tevékenykednek a gyülekezetekben mint ifjúsági pásztorok, zenei szolgálattevők, bibliaköri tanítók vagy evangélizációs munkások. Az ő feladatuk gyakran túlnyúlik az említett szolgálatokon, és beletartozik a testvérek tanítása is a különböző területeken. A magyar pünkösdi gyülekezetekben a képzett pásztorok és más szolgálattevők száma kicsi a gyülekezetek számához és a lelki szükséghez képest. Ez az, amiért olyan fontos és életbevágó a bibliai főiskola Magyarországon. Szükség van odaszánt munkásokra az aratáshoz. A tagok a magyar gyülekezetekhez hasonlóan meglehetősen sok felelősségteljes szolgálatot látnak el. El nem hanyagolható tényező az is, hogy az amerikai pünkösdi gyülekezetek mindig nagy hangsúlyt fektettek az evangélizációra és a misszióra. Amerikában éppúgy, mint a tengeren túl. Ez a felfogás új a magyar gyülekezetek számára, amelyek évekig korlátozva voltak evangélizációs lehetőségeiket tekintve. Úgy gondolom, a magyar pünkösdi mozgalom számára nagyon fontos felismerni az evangélizációra és szolgálatra szóló új lehetőségeket, és késznek mutatkozni a nyitott ajtókon való belépésre. A hívás nekünk szól, hogy szolgáljunk és szánjuk oda időnket, energiánkat, adottságainkat, pénzünket és életünket Isten országának építésére és Jézus Krisztus hatalommal teljes evangéliumának hirdetésére. Ez nem egy nehéz, bonyolult vagy anyagilag megterhelő felhívás, hanem olyan, mint ami bátor, pünkösdi erővel felruházott, kreatív és az elveszettek és halálba tartó emberek iránti szeretettel megterhelt szolgálókat kíván.

– *A bevezetőben említetteken kívül általában keveset tudunk egy misszionárius*

tevékenységéről. Mi a ti feladatotok és munkátok Magyarországon?

– A mi Magyarországi misszionárius szolgálatunk sok mindent foglal magába. Az a célunk, hogy szolgáljunk és dolgozzunk az Evangéliumi Pünkösdi Közösséggel karöltve, és hogy segítsük őket minden lehetséges módon. Erre szántuk magunkat, és nagy meglepéssel tölt el, hogy látjuk, amint Isten csodálatosan működik a magyar embereken keresztül.

Természetesen első dolgunk, hogy megtanuljuk a nyelvet, mert nem szólhatjuk az evangéliumot anélkül, hogy ne beszéljünk magyarul. Jocelyn és én egy egész évig tanultuk a nyelvet, és jóllehet még sokat kell fejlődünk, hogy úgy beszéljünk, ahogy szeretnénk, de már most is sokkal jobban tudunk, mint amikor ideérkeztünk. Mindketten nagyon örülünk, amikor magyarul beszélgethetünk. Több folyamatban levő dologban mint segítők működünk közre. Nagyszerű látni, hogy a bibliai főiskola hogyan fejlődik, hogy a Lydia női magazin fogadtatása milyen jó, hogy Az élet nagy kérdései c. videokazettát az egész országban használják, és hogy az ICI nemzetközi bibliaiskola könyveinek fordítása is jól halad. Ezek mind olyan témák, amelyeket az EPK kezdeményezett, és Jocelynnak és nekem adatott az a sok öröm, hogy különböző módokon segédkezhettünk. A mi nagy reményünk, hogy Istent szolgálva megláthatjuk, amint sok ezer magyar jön Jézushoz, hogy üdvösséget nyerjenek, és betöltekezzenek Szentlélekkel. Ez a mi számunkra azt jelenti, hogy bátorítsuk, tanítsuk, segítsük, képezzük, irodalommal lássuk el és erősítsük a helyi gyülekezeteket, és személyes életünkben is példamutatóak legyünk. Mint férj és feleség együtt dolgozunk ezekért a célokért, mint család pedig osztozunk az országért érzett felelősségben.

– Említetted az ICI bibliaiskolát is, amelynek tankönyvei képezik a mi bibliai főiskolánk tananyagát, s létrejött a budapesti ICI iroda is a ti közreműködésetekkel. Szóljál néhány szót az ICI-ről! Lehet ott tanulni bárkinek?

– Az ICI a *Nemzetközi Levelező Intézet* angol rövidítése. Épp a közelmúltban változtatta nevét ICI Egyetemre. Amerikában a Texasbeli Dallasban működik a központja. Valójában olyan programokat biztosít, amelyeket önállóan tanulók részére állítottak össze, hogy képzést nyerjenek és megerősödjenek a Krisztusban való életben. Ha a hallgatók továbbfolytatják a tanulást, és részt vesznek a főiskolai rendszerű képzésben, teljes bibliaiskolai végzettséget nyerhetnek. A fő feladatunk itt Magyarországon, hogy mint ICI kirendeltség, lehetővé tegyük körülbelül negyvenöt tankönyv angolról magyarra fordítását. Jelenleg huszonnyolc könyvet fordítottunk, amelyek a budapesti EPK Bibliai Főiskola tananyagát képezik. Ezen könyvek legtöbbje még csak belső használatra készül, és a főiskolán kívül nem lehet forgalmazni. Azon dolgozunk, hogy a könyvek nyomtatásba kerüljenek, de anyagi lehetőségeink korlátozottak. Mára három könyv jelent meg, amelyek az EPK könyvesboltjában, vagy a budapesti ICI irodán keresztül vásárolhatók meg. Ha valaki tanulmányozni akarja ezeket a könyveket, ill. témákat, levelező oktatás keretében már most elkezdheti, még ha a témaválasztás korlátozott is. Négy-öt éves képzés után végezhet, mire az összes könyvet kinyomtatjuk magyarul. Az érdeklődők keressenek bennünket.

– Kik támogatnak titeket imában és anyagilag?

– Mint az amerikai pünkösdi közösség misszionáriusaiért sok gyülekezet imádkozik értünk és Magyarországot. Körülbelül százharminc gyülekezet van, akik anyagilag támogatnak bennünket minden hónapban, hogy itt tudjunk élni és szolgálni.

– 1994-ben vissza kell térnetek az Egyesült Államokba. Reméljük, nem végleg!

– A missziós rendszerünk olyan, hogy négy évet tartózkodunk Magyarországon, az ötödik évben visszamegyünk az USA-ba, hogy beszámoljunk és szolgáljunk az ottani gyülekezetekben, elmondjuk, mit cselekszik Isten Magyarországon. Aztán négy évre ismét idejövünk, majd egy évre vissza Amerikába. És ez mindaddig így folytatódik, amíg misszionáriusok vagyunk. Tehát 1994 júliusában kell visszamennünk az USA-ba, és 1995 májusában jövünk ismét Magyarországra.

– Akkor nyugodtan megkérdezhetem, mik a jövőbeli terveitek és látásaitok Magyarországgal

kapcsolatban?

– Jövőbeli terveink nagyon szépek, és ha az Úr még halogatja az Ő visszajövetelét, reméljük, hogy itt fogunk megöregedni. A családban úgy tervezzük, hogy huszonöt-harminc évig maradunk Magyarországon, és folytatjuk a munkánkat a Pünkösdi Közösséggel és gyülekezeteivel válllvetve. Imádkozunk a munkásokért az aratásban, hogy legyenek képzetek a keresztény életvitelben, bibliaismeretben, az evangélizációban és a hit más gyakorlati területein. Nekünk, pünkösdieknek olyan hatalmas üzenetünk van, ami meg tudja változtatni és meg is változtatja az emberek életét. A hosszútávú célkitűzés az, hogy minden embernek megadjuk a lehetőséget itt Magyarországon, hogy hallja Jézus Krisztus evangéliumát, és válaszoljon rá. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy a fiatalokat képezni kell a szolgálatra, ki kell fejleszteni a gyülekezetalapítás módszerét – gyülekezeteket ott kell beindítani, ahol nincs igazi bizonyosságtétel az evangéliumról –, a gyülekezeti tagokat is tanítani kell, hogy hitben odáig jussanak, hogy aktívan megosszák Jézus Krisztusba vetett hitüket. A barátokat és szomszédokat el kell hívni a gyülekezetekbe, és otthonainkba, hogy ők is személyesen megismerjék Krisztust, és azt az örömet és reménységet, amit Ő jelent. A gyülekezeteknek látást kell nyerniük a misszióra és az evangélium hirdetésére olyan népeknek és országoknak, amelyek még nem hallottak Jézusról. A világhiállítás 1996-ban Budapesten lesz. Ez hatalmas lehetőség az országból és a világból jövő más hívőkkel összekapcsolódva arra, hogy bemutassuk Jézus Krisztust. Sok dolgot már most kell indítani, hogy megtervezzük az imaháttérrel és az evangélizációs alkalmakat az Expo előtt és alatt. A helyi gyülekezetekben kell a tanítást végezni az imádkozást, az evangélizálást és az új megtérők gondozását illetően. Úgy látom, ez a világhiállítás lesz az a nagy esemény, ami a magyar gyülekezeteknek lökést fog adni, hogy megérleljék és kiszélesítsék látásukat arról, amit Isten fog cselekedni és véghez vinni rajtuk keresztül.

– *Emlékszem, amikor 1993 tavaszán Ózdon voltál, arról beszéltél, hogy Jézus Krisztus a legjobb barátod. Hogyan vezet Ő téged, mint barátját a mindennapokban?*

– Jézus valóban a legjobb barátom. Naponta sokféleképpen kapok Tőle erőt, bátorítást és vezetést. Jó lenne azt mondani, hogy „érezem” az Úr jelenlétét minden percben, de nem tehetem. Megpróbálok Isten segítségével hitben járni minden napon, és használni a „józan” eszemet, amit az Úr adott nekem. Én soha nem hallottam Istentől sem halk, sem hangos szót, de az Ő vezetése nyilvánvaló lett a nyitott ajtókon keresztül, a szívem felbuzdulásából és az új lehetőségekből, amelyeket megadott. Úgy találtam, hogy ha engedelmesek vagyunk Isten Igéjének, hűségesek a hitben és kitartóak a Vele való kapcsolatban, a vezetés az előbbieken mutatkozik meg. Természetfölötti vezetés is előfordul, és én köszönetet mondok érte az Úrnak. De a keresztények értelme és mindennapi bölcsessége is elengedhetetlen része a mennyei Atyánkkal fenntartott hűséges kapcsolatunknak.

– *Paul, nagyon köszönöm a beszélgetést, hogy időt szakítottál az Élő Víz számára. Kívánom olvasóinkkal együtt, hogy az Úr áldjon meg benneteket, és tegye gyümölcsözővé munkátokat! Bárcsak éleletek példát mutatna a magyar fiataloknak!*

{k1994207}

Aki akar, jöjjön... Hívogató a Kadarkúti Gyermektáborba • (X)

Így tavasz idején már hagyománya van annak, hogy felkeressük Balogh Sándor táborvezető testvért a táborozással kapcsolatos kérdéseinkkel.

– *Hoz-e valami újat ez az év a gyermektábor életében?*

– A leg említésre méltóbb újdonság, hogy ÉLŐ VÍZ – GYERMEKTÁBOR néven kívánunk működni. Mert valóban azt akarjuk, hogy az élő Ige megérintse a gyermekeket! Azután az Élő Víz kifejezést úgy is értelmezzük, hogy a sok életre való gyermek lássa meg az Úr teremtett világának szépségeit, a természet csodáit. S végül, de nem utolsósorban ma már egyre

nyíltabban kell beszélnünk arról, hogy elképzelhetetlen a tábor működése támogató adományok nélkül, hiszen a gyermekek táborigdíjánál mindig az a cél vezet bennünket, hogy a lehető legalacsonyabb összeget állapítsuk meg. Azonkívül missziós céljainkban benne van az intézeti és a határokon túli gyermekek fogadása is. A tábor fejlesztése pedig évről évre ad új feladatot, hiszen ebben az évben is a fiúzuhanyzók bővítése, korszerűsítése vár ránk, és legalább 100 db szivacsmatrac beszerzése a fő célunk. Ha ezeken túl sikerülne az ebédlőrész fölé egy palatetős szerkezetet építeni, s ha elkészülhetne az első faház (egészségügyi célra), ezek már álmaink megvalósulását jelentenék.

Idén az Élő Víz Alapítvány az egyik legfontosabb külső támogatónk, így erre is utal a tábor elnevezése. A további pénzügyi adományokat is az alapítvány számlájára kérjük beküldeni: **Élő Víz Irodalmi Alapítvány** Budapest MHB 325-11 970 kérjük ráírni: *gyermektábori adomány!*

– *Ezen kívül más változások nem várhatók?*

– Az évek során kialakított alapprogramunk jól működik, tehát azon látványos változtatásokat nem tervezünk. Persze minden évben próbálunk fejlődni, s néhány apró újdonságra az idén is lehet számítani...

De ha nem tennénk, akkor is azt mondhatom, hogy önmagában hordozza minden táborigdíj az újdonságot. Nem volt még az 1987 óta kezdett gyermektábori hetek során két egyforma turnus. Maguk a résztvevő gyermekek, s felnőttek hozzák a programokba a frissességet, az újdonságot.

– *Hallottam a múlt évi nagyszerű gitársoporról...*

– A gitározni akarókra az idén is gondoltunk, mind a két turnusban lehet tanulni, sőt nemcsak gyermekek, hanem 14 éven felüliek is jelentkezhetnek. Kettő dolgot kell magukkal hozniuk: egy jó gitárt póthúrokkal, és nagy tanulási kedvet... (Ha valaki tudna a tanulók számára olcsón vagy adományként gitárt küldeni, ez sokat segítene, mert néha gitárhiány miatt akad a tanulás.)

– *Mindenre fel tudtok-e előre készülni?*

– Csak az tudja, aki már csinálta, hogy mit jelent egy ilyen nagy létszámú, sok helyről érkező, összetett programú táborigdíj előkészíteni, nem beszélve a levezetéséről.

Azt hiszem, hogy amíg táborigdíj fogunk tartani, addig mindig tanuljuk a táborigdíj tartást, s az újabbnál újabb tapasztalatokat tőlünk telhetően igyekszünk feldolgozni. Ám már annyiszor megtapasztaltuk, hogy hiába építik a házat annak építői, ha az Úr nem építené... Ő a legjobb szervező, megállíthat dolgokat, és készíthet általunk meg se gondolt áldásokat!

Néha valóban előállnak váratlan helyzetek, amire mi tényleg nem készültünk fel, no de ott van az Úr, ez a tábor az Ő táborigdíja, ennek a táborigdíjnak Ő a szervezője és vezetője... még mindig kíséretet a váratlan helyzetekből!

– *Valaki az országos közgyűlésen megemlítette a gyermektáborban készült egyik humoros fényképfelvételt...*

– Vállalom, hogy az egész napos programjaink sok játékkal, sportolással, aktív tevékenységgel, versenyekkel és sok sok vidámsággal zajlanak, de közben egy szemléletet is hirdetünk: hogy az Úr nem akarja, hogy a hívő gyermekek úgymond „besavanyodjanak”, hanem úgy kell megélni ezeket a cselekvéseket, amiket végzünk, hogy közben soha ne feledkezzünk meg arról, hogy mi az Úr Jézushoz tartozunk, mi Isten gyermekei vagyunk...

Azt valóban nagyon sajnálom, hogy amikor az Úr Szentlelke leszáll, és megnyílnak a gyermeki szívek az Úr előtt, s mi felnőttek is ott állunk velük együtt átélve Isten végtelen szeretetét, – szóval ilyenkor nincs ott a fényképezőgép, – hogy ne csak a vidám játékról, hanem a bűnbánat és bűnbocsánat örökönyveiről is lehetne fényképfelvételünk. Csak az vigasztal, hogy azok a pillanatok a mennyben vannak felvéve – ott fel vannak véve!

– *Úgy tudom, hogy komoly imaháttér van e gyermektábor mögött.*

– Olyan jó tudni azt, hogy sokan és szívesen imádkoznak ezért a munkáért. Erre azért van

szükség, mert az ellenség dühöng, amikor azt kell látnia, hogy mi már gyermekkorban az Úr melletti döntésre hívjuk a fiainkat, lányainkat, s valami megakadályozhatja a gonosz ilyen irányú cselvetéseit. Ez az az imafal, az a védőfal, amelyet az Úr a kitartó közbenjáró imádkozók imáiból épít fel! Ebben az évben is azt kérjük, hogy akik komolyan kívánnak bekapcsolódni az imaláncba, azok a következő címre jelezzék ezt:

Monos Magdolna 1112 Budapest, Beregszászi út 108. tel.: 185-28-80

– *Akik el akarnak menni a gyermektáborba, azok hogyan jelezzék ezt?*

– Minden információt a Gyermekmunkás Tájékoztatóban írunk meg, amelyet közel 90 helyre küldünk el a helyi gyülekezetek gyermekmunkásainak. Elsősorban rajtuk keresztül történik a jelentkezés. Ám bárki, aki kéri, hogy küldjünk számára részletes tájékoztatást, megkapja ezt tőlünk. Annyit már most elmondhatok, hogy két tábori hetet tervezünk: Az elsőt a 7–11 éves korosztálynak: július 15–23 között, a másodikat a 11–14 éveseknek: július 23–31 között.

Ez azt jelenti, hogy engedtünk sokak kérésének, és egy nappal hosszabb turnusokat szervezünk. Ez viszont az árak egy éves emelkedésével együtt azt eredményezi, hogy a tábori díj egy gyermeknek 1900 Ft-ot tesz ki, hacsak addig valahonnan jelentősebb támogatás nem érkezik erre a célra, amely egy-kétszáz forinttal csökkenthetné ezt az összeget. Tudni kell azt, hogy a felnőttekkel együtt akár az 500 főt is elérheti a két turnus résztvevőinek létszáma!

Minden kérést, kérdést közvetlenül a címemre kérek és várok:

Balogh Sándor 2711 Tápíószentmárton, Katona J. u. 36/b

– *Én pedig köszönöm a beszélgetést, köszönöm az információkat!*

Kovács Kálmán 1926–1994 • (T. J.)

{k1994208}

Február 2-án vett végső búcsút a dudari gyülekezet presbiterétől, Kovács Kálmán testvértől, akit életének 68-adik évében Ura hazahívott. A gyászszertartáson szép számmal képviseltette magát a közeli és távolabbi gyülekezetek testvérisége is. A községből összesereglett végtisztességtevők sokasága harangszónál is ékesebb bizonyítékaul szolgált annak, hogy testvérünket környezetében tisztelték, szerették.

„Tudjátok meg, hogy ma nagy fejedelem esett el Izráelben!” (2Sám 3,38)

Régen a királyi család férfitagjait nevezték fejedelmeknek. Tíz éves dudari lelkipásztori szolgálatom tapasztalatai alapján mondhatom, hogy Kálmán testvér – noha rangrejtve –, fejedelmként élt közöttünk. Nem vér szerinti származása, hanem újjászületése révén a mennyei Király családjába tartozott.

Királyi Atyja megóvta őt a „málenkij robot” emberpróbáló kilenc évében, a rézbánya nyirkos mélyében, az orosz föld csontfagyasztó hidegében is. Legnagyobb csodáját azáltal vitte véghez, hogy hadifogsága helyét lelki szabadulása helyévé tette. A fiatal fogoly a lágerben hallott Jézus Krisztusról, akit elfogadott Urának, s aki a bűnbánó könnyekre megbocsátással válaszolt.

Testvérünk fejedelmi egyszerűséggel élt közöttünk. Bár földi kincsekben nem bővelkedett, előkelő társadalmi rangja nem volt, de volt Istene, és volt hite, amely „*sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál*” (1Pét 1,7). Hitéből fakadt erőteljes bizonyágtevő élete és szava. Dávid király, a koronás próféta mondja: „**Hittem, azért szóltam!**” (Zsolt 116,10 Károli) Dávid hitt, tehát a hit feljogosította őt a szólásra.

Így a mi testvérünk is: hitt, s azért szólt, amikor figyelmeztetett, intett, buzdított, vigasztalt. Kálmán testvér fejedelmi szigora törvénytiszteletéből fakadt: Királyának törvényéhez, a Bibliához következetes maradt. Ezért szerettem, szerettük őt. Bibliája mindig kéznél volt. Következetes maradt igazságszeretetében és morális magatartásában egyaránt. Nem volt harcmodora a hátmögötti támadás. Az Igét tisztán képviselte, ezért mertek hozzá fordulni életproblémáikban vergődő emberek.

Testvérünk azon kevesek közé tartozik, akiknek élete nagy hatást gyakorolt személy szerint rám is, mert nála az elv és a gyakorlat szorosan összetartozott. Azonos mértékkel mért akkor is, ha kívülállókról, vagy hozzátartozóiról, netán éppen saját személyéről volt szó. Fejedelmi tekintélyét a Biblia adta.

A királyi törvény, a szeretet megtartására nevelt. „*Ha betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresd felebarátodat, mint magadat! – helyesen cselekesztek*” (Jak 2,8). Egy problémás eset kapcsán testvérem egyetlen mondatával egy egész életre szóló tanítást adott nekem – a szeretet gyakorlására.

Kálmán testvér nem volt hibátlan, tökéletes ember. Vallotta, amit Pál apostol is: „*Nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek... ami előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé...*” (Fil 3,13–14). Hibáit, bűneit őszintén megvallotta. Lelki csatát vívott betegsége miatt: Királyának tekintélyét féltette. Azonban Ura és Királya, többek között éppen ezáltal avatta, formálta őt imaharcossá.

Több évvel ezelőtt presbitertársamnak műtétet javasoltak. A beavatkozást nem fogadta el, mondván, „nem akarok a műtőasztalon meghalni. Éljek, ameddig Isten úgy akarja”. Isten pedig úgy akarta, hogy megvigasztalva őt, és „leoldozva gyászruháját”, éveit még újabb éveket ajándékozott.

Most, „*Istenem, legyen meg a Te akaratod!*” szavakkal az ajkán lépett át az örökkévalóság küszöbén.

„Kárpótlás Kármelért '94”

Oly sokszor felsóhajtunk: Uram, a munka sok, a munkás viszont kevés, küldj munkást a te aratásodba, mégis a meglepetés erejével hat, amikor imánk meghallgattatásaként küldi az Úr az Ő szolgáját, talán pont olyat is, amire gondoltunk. Pécelen az isteni vezetés a közelmúltban ismét kézzelfoghatóvá vált. Történt ugyanis, hogy két évvel ezelőtt lelkipásztor nélkül maradt a gyülekezet. Bár azidőtájt szerzett teológiai diplomát *Süveges Imre* testvér, és visszajöve Pécelre isteni látásokkal, vezetéssel, tele ambícióval, úgy tűnt, személyében megoldódik a lelkipásztor kérdés – de nem így történt. Ő tele lelkesedéssel, a gyülekezet várakozással, az Úr viszont hallgatott. Majd több, mint egy év elteltével *Perei Imre* helyi megbízott olyan látást kapott, amely a sámueli küldetéshez hasonlítható, mert úgy szólt, hogy menj, és hívd meg lelkipásztornak *D. Nagy Tamást* Békésről.

Ismét bebizonyosodott, hogy ha egy dolog tényleg Istentől van, az megáll.

Röpke fél év alatt Isten mindenkiben elvégezte munkáját úgy, hogy az érintett részére Pécelre szóló elhívást, a gyülekezetnek elfogadást, Süveges Imrének pedig békességet adott, melynek eredményeként 1994. január 2 óta a péceli Kármel gyülekezetnek krisztusi korban levő három gyermekes lelkipásztora van.

D. Nagy Tamás lelkipásztort és Süveges Imrét, a péceli gyülekezet egyik vezetőjét a részletekről, a közelmúltról, a jelenről és a jövőről faggatom.

Múlt – próféciák

– *Úgy tudom, mindkettőtök életében meghatározók a kijelentések, próféciák, valamint az igei vezetés.*

Tamás: Bár főleg az igei vezetés az, amely Közösségünkben jelenleg még elterjedtebb isteni vezetési mód, én viszont megtérésemet követően több próféciát is kaptam, de mélyebben csak egy kadarkúti szolgálat közben kapott levél kapcsán kezdtem el ez ügyben kutatni. Szolgálat közben kezembe nyomtak egy levelet, melyre az volt írva, hogy „Drága Timóteusom!”

Először azt hittem, Perei Timóteusnak küldtek szerelmes levelet, de mivel ő akkor nem volt ott, folytattam az olvasást, és egy prófécia volt benne leírva, hogy az Úrnak milyen konkrét terve van életemmel.

„A rólad szóló korábbi prófécia, jövendölések szerint” – olvasható a Pál által Timóteushoz írt levélben is, ezért elkértem édesanyámtól a próféciaikat, melyeket ő mindig leírt, ha a gyülekezetben elhangzottak. A már érlelődő elhívást erősítette továbbá bennem az 1992 végén Hollandiában tartott Misszió '93 konferencia is, ahol Isten kijelentette, hogy 1993-ban teljes idejű szolgálatba fog állítani. A részletekbe nem kívánok most belemélyedni, csak annyit, hogy az Úr mindent lépésről lépésre úgy előkészített, hogy az év utolsó napjaiban – a prófécia szerint – költöztünk az időközben kijelentett szolgálati helyünkre, Pécelre.

– *Pál írt egy Démás nevezetű emberről Timóteusnak, és úgy tudom, ezzel kapcsolatban különös dolgot láttál meg az Igében – egy kicsit érintve talán az igei vezetés vonalát is?*

Tamás: Igen, bár erre most nem akartam kitérni, mégis, ha rákérdeztél, egy gondolatot elmondok. Pál, mint volt munkatársát említi Démást Timóteusnak, aki elhagyta őt, mert a jelenlegi világhoz ragaszkodott. Ami megdöbbenett, az a Démás szó jelentése: a nép fia, kedveltje, vezetője.

Imre: Én is fontos szerepet tulajdonítok a prófécia, jövendölések életemben, annál is inkább, mert az első, megtérésem utáni bizonyosságom is ehhez kapcsolódik.

Bereczki testvérék gyülekezetében tértem meg, és hazamentem Mezőberénybe édesanyámhoz, aki megtérésemről még nem tudott, de egy próféciaival várt, amely úgy érzem, életemet meghatározza: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod” (Ézs 58,12). A másik prófécia, amelyet Kopasz testvéren keresztül küldte az Úr, három hetes hívő koromban, mely szintén a lelki szolgálatra történő elhívásról szólt. Ezek a prófécia, jövendölések, mint csontomba rekesztett tűz, ösztönöznek, motiválnak, munkálkodnak a lelkemben.

– *A hosszú, tanulással töltött évek is a már említettek következményei?*

Imre: Igen. A közösségi GYMT elvégzése után a SZET lelkészképzőre jártam annak megszűntéig, majd Angliában folytattam tanulmányaimat. Úgy érzem, az Úr a tanítás, az evangélizáció szolgálati területeit bízta rám, valamint gyülekezetalapítást, plántálást. Életem, látásom az ébredéssel kapcsolatos, melynek tudom, már a küszöbén állunk.

Tamás: Én az egyetem mellett végeztem a GYMT-t. Erdőmérnök diplomámat mégsem érzem feleslegesnek, mégha úgy tűnik is, hogy nem használom. Nagyon sokat tanultam az egyetemen, amit a lelki munkában is hasznosítani tudok.

– *Erdőtelepítést?*

Tamás: Akár azt is, hisz az előkészítésnek, majd a telepítés utáni gondozásnak a lelki életben is nagy szerepe van, melyet egy péceli felmérés is bizonyít, amelyet a kárpótlás Kármelért '94 előkészítése során végeztünk. Eszerint a jelenleg több mint 160 tagot számláló gyülekezet közel ugyanennyi nevet írt fel, akik megtértek, majd visszaestek, elmaradtak. Én viszont – a kérdésre visszatérve – inkább a széles látókörre gondoltam.

– *Még mielőtt ugranánk egyet a jelenbe, a már múltnak számító lelkipásztor választásra is szeretnék kitérni.*

Lelkipásztor: vagy-vagy helyett is-is.

– *Milyen volt az elmúlt fél év?*

Tamás: Várakozással teljes. Nem volt nagybetűvel felírva az égboltra, hogy menj Pécelre. Mennyivel könnyebb lenne az életünk, ha egy angyal mindig megmondaná, hogy a különböző élethelyzetekben merre lépünk, hogy az a legjobb legyen. Mivel már voltak melléfogásaim, nagyon óvatos lettem. Elvonultam egy hétre és böjtöltem, imádkoztam, és egy valamire koncentráltam: a szívem tisztaságának vizsgálatára. Ambícióimat, elképzeléseimet, vágyaimat mind letettem, és tiszta szívvel tudtam mondani: Istenem legyen meg a Te akaratod. A már említett prófécia, jövendölések, igék dolgoztak bennem, és én meghoztam a döntést: Igen!

– *Süveges Imre hol lép be a képbe?*

Tamás: Mondjuk itt. Amikor ez a dolog szóba jött, Imre kért, hogy személye ne

befolyásoljon engem, csak az Úr vezetésére figyeljek. Jó volt tudni, hogy ő engem szabadon engedett, bár éreztem, milyen nehéz ez neki.

Imre: Bár Angliában egy hosszabb távra szóló látást kaptam az Úrtól, mégis a péceli pillanatnyi szükség ismeretében olyan légvárat építettem fel, amelyről úgy éreztem, Istentől van. Az elmúlt időszakban megtanultam egy életre, hogy az első minden körülmények között az Ige, az Úrhoz való ragaszkodás, és ennek kell alávetni látásainkat. Amint Tamás is mondta, meghatározó a motiváció, ha úgy tetszik, a szív állandó tisztasága. A szív indulatait, ha nem is mindig, de általában tudjuk palástolni, így azok nem látszanak, mégis cselekedeteink meghatározói. És még valami: nagyon fontos megtanulnunk feldolgozni a sérüléseket, csalódásokat. Úgy érzem, aki ezt nem tanulja meg, az a lelki szolgálatra alkalmatlan, vagy azzá lesz. Az Úr ebben sokat segített, viszont nekem is minden tőlem telhetőt meg kellett tennem.

– *Ebben a választásban ezek szerint nincs vesztes, csak győztesek?*

Imre: Isten tudta, hol van a szolgálati területünk, így az eseményeket úgy alakította, hogy odataláljunk.

Tamás: A péceli választás és kettőnk mélyülő testvéri és baráti kapcsolata a bizonyíték, hogy nehéz helyzetekből is lehet különböző emberi taktikázások nélkül, az Úrra hagyatkozva tisztán, becsületesen kijönni, és szövetséget kötni.

Mint mottót elmondhatjuk: tetszik a Szentléleknek és tetszik nekünk.

Itt kell megemlítenem, hogy a gyülekezet vezetőinek hozzáállását miként formálta az Úr. Mindenkit személyesen győzött meg Isten. Számomra fantasztikus bizonyosság volt ez, és eszembe jutott Gedeon története, amikor Isten kijelentésének bizonyítékaként egy tele csésze vizet kapott. A vezetők igenjében Süveges Imre igenje volt az utolsó csepp a pohárban.

– *A péceli Kármel gyülekezet D, Nagy Tamást 81%-os szavazattöbbséggel lelkipásztorának választotta.*

Jelen: „És kipótolom néktek az esztendőket...”

– *Mit is takar a „Kárpótlás Kármelért '94”?*

Tamás: Megválasztásom után kértem az Urat, adjon konkrét útmutatást. Meg is jött a válasz, mely az új fordítás szerint Jóel könyvének 2. részében, annak is a végén olvasható, és a kárpótlásra vonatkozik.

– *Ez olyan, mint a kárpótlási jegy, amit osztogatnak, és névértékének 60–70%-áért be lehet váltani?*

Tamás: Az Úr által adott kárpótlás 100%-os! Ezt az ígéretet, bár mindenkinek szól, mégis csak az kaphatja meg, aki a már említett kritériumoknak megfelel, ez pedig a tiszta szív. 1994 első napjaiban együtt volt minden este a gyülekezet, és elkezdtünk megbocsátani egymásnak. Még nekem is, aki most kerültem ide, volt valakivel szemben fenntartásom, melyet rendeznem kellett. Csodálatos szabadság lett úrrá a gyülekezeten, amikor a különböző családok vezetői a másik családtól bocsánatot kértek évtizedes, a színpalak mögött zajló dolgokért. Elengedni tehát egymásnak a régi dolgokat, és amennyiben rajtunk múlik, nem szerezni hozzá újakat. Ha szívünk tiszta, és felelősséget érzünk azokért, akiket Jézus saját környezetünkben egyszer már megszólított, s ezért készek vagyunk bőjtölni, imádkozni, ezeket az embereket megkeresni, evangélizációt tartani a részükre, hiszem, hogy Isten szabadító kegyelmének, helyreállító szeretetének átélői lehetünk.

Imre: Amilyen az imaéletünk, olyan a győzelmünk. Minden nap egy-egy gyülekezetvezető irányításával ima- és böjtlánc van, mely már az abban résztvevőknek is sok áldást ad.

Jövő – Tudom, hogy a helyemen vagyok

– *Van konkrét vezetések a gyülekezet jövőjére vonatkozóan?*

Tamás: A jelen már a jövő is, a „Kárpótlás Kármelért '94” már ennek a része.

Imre: Az eddig eltelt időszak – és még a mostani is – az alapozás időszaka. A kibontakozás kezdetén vagyunk. Most rakjuk le a jövő alapjait, amely bár nem könnyű és sokszor nem is látványos, de amilyen az alap, olyan lesz a felépítmény is.

Tamás: Terveimet az Úr kezébe tettem. Feladatom most az, hogy pásztori munkámat felépítsem. Amit már eddig megmutatott az Úr, és majd menet közben is meg fog, azt jól akarom csinálni. Képességeim, tudásom legjavát akarom adni az Úrnak. Feladatom most a gerincvezeték lefektetése, melyre rá lehet kapcsolódni, és ha megszaporodik a bekötések száma, s tovább növekszik (és hiszem, hogy növekszik) a gyülekezet, akkor nem lesz probléma, mert a szervezet jól működik.

– *Úgy érzitek, az Úr által kijelölt helyen vagytok?*

Imre: Az Úr nagy dolgokra akar felkészíteni. Sokat imádkozom a gyülekezetért és a Közösségért, és tenni is akarok érte. Jelen pillanatban az Úr erre a helyre állított, de már zöld lámpát kaptam a sátoros szolgálattal kapcsolatban, és most erre készülök. A Lélek gyümölcsseit sem lehet hamarabb megérlelni, mint ahogy megérik. A Lélek ajándékai működhetnek, de a gyümölcsnek meg kell érnie (miközben éri nap, szél, eső).

Hiszem, az Úr gyümölcsstermő fává akar tenni, ezért érlel!

Tamás: Nagyon jó érzés a bennem levő mély belső megnyugvással mondani, hogy igen, a helyemen vagyok. A helykeresés időszakában két képet mutatott az Úr, melyek mindig új erőt adtak.

Az egyik bűvös kocka elv. A bűvös kockán a különböző színek a végleges összeforgatás előtt a legbonyolultabbak. Legalábbis annak látszanak. Pedig egy-két tekerés, és minden szín egymás mellé kerül, és kész a megoldás.

A másik az autópálya elv. Az autópályákra egyirányú felhajtósávokon lehet felhajtani. Hol kezdődik az autópálya? A felhajtósávon a táblánál. Még akkor is, ha az szűk, keskeny, egy éles kanyar esetleg eltakarja a sztrádát, és csak kis sebességgel lehet haladni. Vagyis a helykeresésnek vannak olyan fázisai, amelyek alig engednek arra következtetni, hogy ezen az úton megtaláljuk a helyünket. Ezért nagyon fontos a feltételek nélküli bizalom az Úrban. Ha mi azt kértük Tőle, hogy használjon és vezessen, mutassa meg a helyünket, akkor Ő ebben most is munkálkodik (Lk 11,9–13), s előbb vagy utóbb a múlt és a jelen kilátástalanságából kibontakozik Isten csodálatos tervének megvalósulása. *Ha életünk Isten kezében van, akkor mindig a helyünkön vagyunk!*

„A hitet megtartottam...” (2Tim 4,7) • Szűcs József

%Beszélgetés K. Szűcs József nyugalmazott lelkipástorral

– *Mondd el röviden a gyermekkorodat, milyen családi háttérből jöttél?*

– 1911-ben születtem. Szüleim szegény részarató munkásemberek voltak Gerjenben, egy kis Tolna megyei faluban. Látva a nagy szegénységet már gyermekkoromban elhatároztam, hogy nem folytatom ezt az életvitelt, hanem Pestre megyék és ipart tanulok. Géplakatos szerettem volna lenni. 1926-ban újsághirdetés útján a Gyulay Pál utcába kerültem, mint lakatosinas. De itt csak sparheltek, meg edények javítása folyt, és ez nekem nem tetszett. A végső döntést, hogy nem maradok itt, az adta, hogy nekem kellett volna munka végeztével megmosni a mester műfogsorát.

– *Visszatekintve arra az időre, másként alakult volna az életed, ha a géplakatos szakmát tanulod ki, és nem asztalosinas leszel?*

– Később, amikor a hívőket megismertem, akkor már úgy tekintettem, hogy Isten akarata volt az, hogy ne abban a szakmai ágban kössem le magam.

– *Asztalosinas korodban találkoztál az első hívőkkel?*

– Igen. Kispesten egy távoli rokonunk szomszédságában volt egy asztalosműhely. Itt régiségeket utánózva csináltak antik bútorokat. A húszas, harmincas években nagyon

kedvelték visszaidézni a múltat. Ebben a műhelyben kezdtem el dolgozni. Négy év múlva felszabadultam, és 1931-ben asztalossegéddé lettem testületi vizsga alapján. Hivatalosan bejegyzett asztalossegédként hagytam el a műhelyt. Kispesten aztán a kispesti gyülekezet egyik tagjánál kaptunk lakást a bátyámmal. Ez egész véletlen volt, nem is tudtuk, hogy ő hívő. Vele mentünk el először a gyülekezetbe. Ő nagyon buzgó volt, de az egész gyülekezet is, mert a szentlélekkitöltések akkor indultak meg. Mihók bácsi és Rároha testvér Amerikából itt jártak, és áthozták a szentlélekkeresztség fontosságának tanítását. Azt hirdették, hogy ezt is el kell kérni az Úrtól, mint az Ő adományát.

– *Mondj pár szót a megtérésedről!*

– Ma is vallom, hogy az ember megtérése akár a múltban, akár a jelenben csak a hirdetett tiszta Ige alapján indul el.

Baptista gyülekezetben tértem meg Gerjenben. Ez református falu volt, de volt ott egy 15–20 tagú baptista közösség is.

– *Vissza tudsz emlékezni arra a napra, amikor átadtad az életedet Krisztusnak?*

– Egy vasárnap délelőtt az istentisztelet után leborultunk imádkozni, és akkor olyan módon hatott át az Ige és a Lélek, hogy úgy éreztem magam, hogy elveszett ember vagyok ebben a világban. Nem italoztam, tisztátalan életbe se mentem bele, tudom, attól iszonyodtam. De mégis voltak az életemben olyan dolgok is, mint káromkodás, rosszindulat és ilyenek. Tudtam, ha fiatal ember vagyok is, a világban az életemnek nincs olyan jövője, mintha elfogadom az Úr Jézust, és megtérek. A megtérést a baptisták nagyon kihangsúlyozták igeszolgálatukban. Egy kicsit formáságnak tartom a bűnösök imáját, melyet én is olvastam már több helyen. Az ember elmondja és kész, ott már a megtérés végbement. Ez olyan, mint a vallásosság, hogy a „Miatyánkot” elimádkozzák sokszor, de a szív nem indul meg, és nem kap életető hatást, hogy föléledne az ember, hogy bűnös állapotában elveszett. Én ott a térdeimen sírva imádkoztam, hogy Isten könyörüljön meg rajtam, és bocsássa meg bűneimet. 1930-ban Baján volt körzeti bemerítés, és ott merítették alá engem is és a feleségemet is, aki akkor még lány volt.

Volt ott azután egy fiú, aki állítólag Romániából jött. Nagyon buzgón imádkozott, énekelt, különvitt bennünket, fiatalokat, és a lelki élet dolgaival foglalkoztunk. Ez aztán a baptista előljáróknak nem tetszett. Feleségem később többször visszaemlékezett, hogy az már biztos pünkösdi volt. Megláttam én is a magatartásán, hogy nem kell olyan savanyú hívőnek lenni.

– *Ennek a fiúnak a szolgálata is belejárt az abba, hogy nem maradtál a baptistáknál, hanem valami többre vágyakoztál a lelki életben?*

– A baptista hívők az imádkozásban eléggé jól álltak. Csak amikor a Szentlélek kitöltés tanítása elérkezett, akkor visszaestek ők is, mert elutasították a Szentlélek keresztség tanát. Elmondta nekünk Mihók bácsi, aki mielőtt pünkösdi prédikátor lett, szintén baptista volt, hogy elment a baptista vezetőkhöz a Nap utcába. Ott volt a központi irodájuk. Elmondta nekik, hogy kint Amerikában szentlélekkeresztséget kapott, és kérte, hogy a baptisták között munkálkodhasson ezzel az újabb meglátásával. Miután azok elutasították, ezt mondta. „Nézzétek, ti elutasítotok engem, de nekem itt Magyarországon vannak rokonaim és más világi emberek, akiket ismerek. Megyek, és hirdetem nekik az evangéliumot és a szentlélekkitöltés igazságát.” Tatabányán és Bakonycsernyén voltak rokonai. Siroky testvér is valamilyen ágon a rokonságába tartozott. Bizonyosságot tett nekik, és azok látták az életét. Mihók testvér nagyon alázatos és szelíd ember volt. Nagyon kedveltük egymást, később, amikor pünkösdi lettem a pesterzsébeti gyülekezetben, megnyerte az én lelkemet is. Meghívtuk a lakásunkra, később aztán felkeresett többször is.

– *Hogyan történt a szentlélekkeresztséged?*

– A kispesti gyülekezet a Zrínyi utcában volt. Akkor még nem jártam oda rendszeresen, de nagyon megragadott, amikor egy leánytestvérnőre kitöltetett a Szentlélek. Vallási alapon tudtam, hogy az Atya, Fiú, Szentlélek egy örök Isten, de a Szentlelket még nem láttam.

Beszéltek róla pünkösdi napján a templomban, de nem tudtuk érzékelni úgy, mint amikor olyanok beszéltek róla, akiknek megvolt. Úgyhogy ettől nem is tudtam szabadulni. Kispesten töltött be a Szentlélek. Az a nap felejthetetlen nap volt. Eljártunk tusakodni a testvérekhez. Tusakodva, imádkozva többen együtt voltunk, és hol egyiknél, hol másiktól hallottuk, hogy már nyelveken imádkozik. Ez még jobban buzdított. Nem is emlékszem, hogy dadogó ajak is volt, hanem mindjárt nyelveken szóltam. Természetesen a Szentlélek örömeivel, erejével telve az ember úgy érezte magát, mintha már a mennyhez olyan közel lenne, hogy föl is lehetne jutni. Ez aztán föllángolt bennünk, úgyhogy nagyon fontosnak tartottam, hogy hazajöve Gerjenbe itt is mindenki fogadja el, és imádkozzon érte.

– *A harmincas években milyen vallási irányzatok voltak Magyarországon? A két nagy egyházon kívül (római katolikus és református) volt már szó a baptistákról és a pünkösdi mozgalomról.*

– Volt az Üdvhadsereg. Ők kijártak a terekre, Istenről, Jézusról énekeltek, és az Ige is előkerült. Voltak aztán olyan eretnek csoportok is például, akik a reinkarnációt, az újra megtestesülést hirdették. Hála az Úrnak, szerettem a Bibliát olvasni, és még a szombatosok hitelveit is felülbíráltam az Igéből, hogy nem a mózesi törvények, hanem maga Krisztus áldozata az, amit Isten nekünk adott. Abban az időben nem állított meg egyik sem, hogy gondolkozzam rajta, melyik az igazi.

– *Hogyan kezdődött a szolgálataid a kispesti gyülekezetben?*

– Kispest és Pesterzsébet voltak azok a helyek, ahol mozogtam. Amikor a kispesti imaház kicsi lett, akkor kétfelé osztották a gyülekezetet. Ötven-hatvan személy járt át Erzsébetről, és úgy döntöttek a gyülekezetvezetők, hogy itt is keresni kell egy alkalmas helyet, ahol összejöhetnek a testvérek. Engem akkor odahelyeztek az erzsébeti gyülekezetbe szolgálni. Majd Üllön és Vecsésen is létesült gyülekezet azokból, akik vidékről jártak be Kispestre. Siroki testvérrrel együtt, aki nagyon buzgó volt, elmentünk más gyülekezetekbe is szolgálni, ahol őt ismerték. Szőkepusztára is elküldtek.

– *Volt a Gizella úti központban egy bekeretezett kép, ahol egy kerékpár társaságában vagy lefényképezve, a képaláírás szerint mint „kerékpáros evangélista”. Mondj valamit erről a bicikliről!*

– Egy angol gyártmányú „Wonder” kerékpár volt. Kalincsák testvértől vettem meg, aki akkoriban motorkerékpárt kapott vagy vásárolt. Ezzel jártam aztán le Somogyba, Miskolcra, Debrecenbe és egyéb helyekre is.

– *A szolgálatról térjünk át egy kicsit a magánéletre. Hogyan tudtad ebbe az elég tevékeny életformába beilleszteni a családi életedet?*

– Nem volt nehéz, mert a feleségem is hívő volt. Ahhoz, hogy őt vettem el, különös dolog fűződik. Baptisták voltunk, együtt merítkeztünk be a Sugovicában. A nők közül ő keresztelkedett utoljára, a férfiak közül pedig én voltam az első. Mikor a vízben egymás mellett mentünk el, rátekinttem, akkor belül megszólalt egy hang: „Ő lesz a te feleséged”. Én ezt megtartottam magamban, és később, mikor pünkösdi lettem, megkértem a kezét. Négy évig kellett várni, amíg elvehettem, de akkor az anyósomat kizárták a baptista gyülekezetből.

– *Köztudott, hogy nagy családotok volt. Hogy sikerült tíz gyermeket felnevelni?*

– Az Úr sok nehézségen átvezetett. Az asztalos szakmában beállt a munkanélküliség. Szólasmondás volt: „Hogyha az utcán kutyát akartak megdobni, asztalossegédet találtak el”. Annyi volt belőlük. Siroky testvér vitt bele aztán a szobafestő-mázoló szakmába. Pest környékén több helyre eljártunk, megszerettem a szépítést, diszítést.

– *Később visszaköltöztél a szülőfaludba. Mondj egy pár szót a gerjeni gyülekezetről!*

– A gyülekezet kialakulása akkor kezdődött, amikor még Pesten laktunk, de hazajártunk. Jöttek át a baptistáktól, hogy imádkozzunk a szentlélekkeresztségért. Nyolc-tízen voltak, akik velünk tartottak. Aztán volt egy olyan bemerítés a Dunán, amikor szinte az egész falu kint volt a töltésen. Nézték a bemerítést, és sokan csatlakoztak is hozzánk. De a református lelkész

elkezdte romboló munkáját, és akkor sokan visszariadtak. Bátyámmal, Szűcs Benővel, aki szintén megkapta a szentlélekkeresztséget, hirdettük az Igét. Az üldöztetés alatt a gyülekezet felszaporodott hatvan főre.

– *A világháború előtti időben miben nyilvánult meg az üldöztetés?*

– Sokszor a csendőrök zavartak szét, hogy hagyjuk el a helyiséget. Egyszer a csendőrtiszthelyettes megállt a küszöbön, és felszólított, hogy be kell fejezni a gyülekezést. Azt mondtam neki: „Mi nem így szoktuk befejezni az istentiszteletet, hanem imával”. Akkor az egész gyülekezet felállt imádkozni, a csendőrök pedig addig vártak, míg be nem fejeztük. Amikor a börtönbe csuktak is, fel sem merült bennem semmiféle egyéni megoldás, hogy: Na én most otthagynom a közösséget, mert egy priccsen kellett aludni. Ha tudtuk volna! Mert olyan huncutok voltak, akik a börtönbe az ágyakat csinálták, hogy srégen lett megépítve. Mikor az ember lefeküdt, és már majdnem elaludt, érezte, hogy csúszik lefelé, és minden ilyen csúszásnál felébredt. Pakson, amikor elítéltek a bíróságon, átkísértek a fogdába. Kihívtak és azt mondták: „Ha kijelentem, hogy ez a mi vallásunk pénzre megy, akkor egy óra múlva szabad vagyok”. Azt akarták ránk fogni, ami a nagyegyházakban is volt. De ez akkor olyan természetes volt, hogy nekünk nem volt fizetésünk. Azt feleltem: „Sajnálom, de ilyet nem mondhatok.”

– *Hogyan élted át a második világháborút? Voltál katona?*

– Amikor a bevonulás volt, és összeírtak bennünket, megkértek, hogy üljek le az asztalhoz, és én írjam az adatokat. Ma sem tudom megérteni, hogy rám miért nem került sor, talán azt gondolták, nem tartozom oda. Az a helyzet, hogy katonakönyvem volt, katonasághoz meg nem hívtak be. Aztán sem kerestek soha.

– *Én úgy gondolom, Isten lépett közbe a szolgáljádért, azzal, hogy elkeverte a papírjaidat. Hány gyermeked volt akkor?*

– Hat. A német megszállás alatt kaptam egy internálási végzést Nagykanizsára. De aztán megváltozott a dolog. A gazda, akinél szolgáltam, vámszaki tanácsos volt. Az járt közben értem, hogyha elvisznek, nincs, aki igazgassa a gazdaságát. Behívtak a község házára, és közölték velem, hogy az internálást átváltoztatták, és rendőri felügyelet alá helyeztek. Ami azt jelentette, hogy minden nap jelentkezni kellett a főjegyzőnél, és aláírni egy közös ívet. Ajánlott levelet, táviratot nem küldhetek, nyilvános helyekre, kocsmába, színházba nem járhatok. Ezt a két utolsót nekem nem volt nehéz betartani. Egy hónapig ment a dolog, aztán a főjegyző megsokallta, hogy én minden nap bejárok aláírni. „Tudod mit” – azt mondja „ezen változtatni kell. Írd alá egy egész hónapra!” De aztán úgy látszik, őt is ellenőrizték, és megkérvényezte, hogy szüntessék meg, mert „nincs itt baj mivelünk”.

– *A kommunista rendszerben is üldöztek a hitedért?*

– Nem, a kommunisták gyűlöltek bennünket, de nem üldöztek.

– *Népszerű dolog ma az 56-os eseményekről nyilatkozni. Te mit csináltál a forradalom alatt?*

– A vöröskeresztes egyesületnek voltam a tagja. A faluban élelmet gyűjtöttek össze a pestieknek, és kétszer voltam fönt teherautóval. Akit ezzel a küldeménnyel bíztak meg, azt mondta, hogyha látunk szűkséget, mi magunk is adhatunk élelmet olyan helyen. Így vittünk a pesti gyülekezetnek is belőle.

– *Miért nem álltál be a felkelők közé?*

– Nem volt nekem ott tennivalóm. Itthon Gerjenben is be akartak szervezni. Az én nevemet is említették, hogy beosztanak egy csapatba, és embereket kell elintézni. Akkor valaki közbeszólt: „A Szűcs Józsit hagyják ki, az ilyennel nem foglalkozik, azt ilyenre rávenni nem lehet.”

– *Hogyan értékeled az ateizmus negyven évét?*

– Országos viszonylatban nem volt különösebb bajunk. Egy esetre emlékszem, de lehet, hogy az is csak a nyomdászok tévedése volt. Siroky testvérrel az „Apostoli Hit”-et szerkesztettük, különféle bizonyságok voltak benne. Nem tudom, kinek a cikke volt, a

szentlélekkeresztségről szólt. Nyomatás után át kellett nézni többször is, hogy nincs-e benne hiba. Lehet, hogy mégis a nyomdászok huncutsága volt, mert „Tüzes pünkösdi lángok” helyett „Tüzes pünkösdi lányok”-at írtak.

– *Véleményed szerint miért állt meg a növekedés a magyarországi pünkösdi gyülekezetekben?*

– Amikor a Szabadegyházak hatáskörébe tartoztunk, a hívő közösségek egymás közti viszonya romlott meg. Nem is hitbeli, hanem személyi differenciák voltak. Az olyan emberek, akik önmagukról többet képzeltek, mint a másik, ha lejjebb voltak, felfelé törtek. Ha valamelyik vezetőnek a személye nem tetszett, azt addig fúrták, amíg az gyűjtött maga köré a gyülekezetből személyeket, és megbontotta az egységet.

– *Arra gondolsz, hogy az ördög, amikor az üldözésekkel nem érte el a célját, stratégiát váltott, és belülről kezdte el a bomlasztó munkáját. Elérkeztünk a jelenhez. Mi a véleményed a mostani állapotokról, jelenségekről, például a válásról?*

– Az én gyülekezeti szolgálatom alatt ilyen nem fordult elő, de az Ige világosan mondja, hogy paráznák nem öröklik Isten országát.

– *Mégis a mai gyülekezeteknek ezzel, mint egy igenis létező problémával kell szembenézni. Mit gondolsz például Kathryn Kuhlmanról, aki kegyelmet kapott, mert szolgálatát ezután is csodák kísérték?*

– Arra gondolsz, hogy ő is elvált? Hát nézd, Istennek a nagysága olyan, hogy személyes életünkben vannak dolgok, amit el tud nézni, olyat is, ami nem egyezik az Ő Igéjével. Nem ítélek, de nem tartom helyesnek.

– *Maradjunk még Kathryn Kuhlmannál, aki nő létére igehirdető volt.*

– Én a női szolgálatot soha nem „tettem le”, ha arról beszél, ami Istennek dicsőségére van. Most olvasom Gulyás testvér könyvét: Múlt, jelen, jövő. Különösen csodálatosan világosodik meg előttem, amiről szintén nagy harcok folynak: a fejbekötés. Gulyás testvér a Sátán levettetéséről beszél annak hiúsága miatt. Hát olyan nagy dolgot kér tőlünk itt Isten? Vagy már ilyen kis dolgokban sem tudunk engedelmesebbek lenni az Igének?

– *Végül a jövővel kapcsolatban egy kérdés. Van-e valamilyen látásod a magyarországi ébredésről?*

– Isten hitben érzékelteti velem, hogy amilyen dicsőséges volt az Ő munkája a szolgálatom kezdetén, ugyanolyan lesz majd a végén is. Szintén Gulyás testvér említi a könyvében, hogy az ezredfordulón mindig rendkívüli dolgok történnek. Ennek az évezrednek a zárása sem megy végbe csak olyan simán. Olyan jelek lehetnek, hogy a világ meglátja, hogy az Isten munkája.

– *Elérkeztünk az utolsó mondatához. Egy mondatban foglald össze, mit üzensz az Élő Víz fiatalabb olvasóinak!*

– Tartsd meg a hitet, és a hit is megtart téged!

Amikor nagyapámmal ezt a riportot készítettem, még nem gondoltam, hogy felesége (leánykori nevén Balogh Anna) itthagya férjét, és hazamegy az Úrhoz. Állítson ez a riport neki is emléket, aki férje mellett mindig a háttérben maradt. Ő már túl van az utolsó riporton is, amit Urának adott a rábízott talantomokról. November 15-én életének 77-ik évében hirtelen, szenvedés nélkül elhunyt. Temetésén Közösségünk akkori elnöke, Kecser István testvér hirdette az Igét a 90. zsoltár alapján. Férje, 9 gyermeke, 24 unokája, 17 dédunokája, a gerjени és paksi gyülekezet és a faluból nagyon sokan, akik szerették, búcsúztak tőle.

A viszontlátás reményében írom ezeket a sorokat: *Mama, a mennyben nemsokára találkozunk!*

{k1994209}

A vallásos Magyarország • Telegdi József

Az Oktatókutatási Intézet a Művelődési és Közoktatási Minisztérium megbízásából vallásszociológiai felmérést végzett, melynek eredményét – az egyházak vezetőivel történt konzultáció után – január 31-én sajtótájékoztatón hozta nyilvánosságra. A felmérés alapjául egy korábbi (1992-es) országgyűlési határozat, valamint az Alkotmánybíróság állásfoglalása szolgált, miszerint az önkéntesség elve nem sérti az alkotmányosság rendjét.

A közvéleménykutatás a Gallup-féle kérdőíves, mintavételes eljárással történt – a nemzetközi normáknak is megfelelő – 1500 fős elemszám alapján. A felmérés feldolgozásában résztvevő tudósok, kutató szakemberek: Kozma Tamás, Nagy Péter Tibor, Rózsa Judit, Szigeti Jenő és Tomka Miklós voltak.

A tájékoztató a kutatócsoport eddigi munkájának eredményét dr. Kozma Tamás – az OKI főigazgatója – foglalta össze az alábbiak szerint.

A felekezeti megoszlás vizsgálata jóval több, mint egy felmérés végrehajtása: a vonatkozó szakirodalom feldolgozásával, az eddigi (korábban végzett) vizsgálatok másodelemzésével, (különösen a kisegyházakra vonatkozó) esettanulmányok készítésével egészítik ki a kérdőíves mintavételes felmérést. Továbbá szükség lesz regionális vizsgálatokkal is támogatni eredményeiket.

Az eredmények további kérdéseket is szülnek a szakértők körében és saját kutatásuk számára is, amely kérdések lezárása után készítenek egy – minden bizonnyal részletesebb és árnyaltabb – komplett zárótanulmányt, melyet át fognak adni a művelődési tárcának, illetőleg a parlamenti bizottságnak.

Vizsgálatukból három kérdéskört szükséges kiemelni:

1. Magyarország népességének felekezeti megoszlása
2. A magyar népesség vallásossága
3. A magyarországi vallásfelekezetek megjelenése a közéletben

1. Magyarország népessége felekezeti megoszlás szerint

Amint ez a köztudatban él, mintegy 70%-ban katolikus, 20%-ban református, 5%-ban evangélikus, a többiek a további 5%-ba tartoznak, beleértve azokat is, akik felekezeten kívüliek.

1. táblázat: **Felekezeti megoszlás** (Milyen vallású Ön?)

1. Katolikus (római vagy görög katolikus)	70%
2. Református (kálvinista)	20%
3. Evangélikus (lutheránus)	5%
4. Mások	5%

Fenti megfogalmazást a kutatók így finomítják: a katolikusok száma enyhén emelkedő tendenciát mutat (az elmúlt évtizedekben végzett, eddig nem publikált adatsorok és jelen vizsgálataik tükrében is), a reformátusok arányszáma erősen ingadozó az idők folyamán, ami azt jelenti, hogy találtak ennél jóval alacsonyabb eredményeket is, az evangélikusok arányszáma pedig határozottan kivehetően csökkenő. A csökkenés nyertesei az a bizonyos 5%, akik nem tartoznak felekezethez, vagy a kisegyházakhoz sorolják magukat.

2. Mennyire vallásos Magyarország népessége?

Az ilyen jellegű kérdés hagyományosan fel szokott vetődni a nemzetközi szakirodalomban. A kutatók szükségesnek tartották ezt a kérdést is feltenni, bár meglehetősen nagy ellenállást váltott ki bizonyos szakértői körökből.

Először nézzük meg a Közvéleménykutatási Intézet, ill. elődjének mintegy 13–15 évvel korábbi vizsgálatainak összevont eredményét!

A lakosságnak arra a kérdésre adott válasza, hogy vallásos-e, vagy nem, a táblázat mutatói szerint oszlik meg.

2. táblázat: **Vallásos-e Ön?** (kb. 15 évvel korábbi adatok)

Egyház	Igen	Nem
1. Katolikus	42	58
2. Református	33	67
3. Evangélikus	34	66
4. Izraelita	21	79
5. Más felekezet (neoprotesztánsok)	74	26
6. Nem definiálja magát egyházhhoz tartozónak	3	97

Ebből az adatsorból érdemes levonni azt a következtetést – mondja a kutató –, hogy minden megkérdezéskor a magukat nem vallásosnak definiálók aránya esetenként lényegesen magasabb, mint a magukat vallásosnak definiálóké. Kivételt képez a lakosság egy szektora, az ún. más felekezethez tartozók (ld. 5. sor), ahol feltűnő mértékben erősebb a vallásosak, mint a nem vallásosak részaránya. Feltűnő még az is, hogy a legkevésbé vallásosak azok, akik magukat izraelitáknak vallották, mégis vállalták a maguk zsidóságát, ami jól mutatja, hogy itt nem csak vallási kérdéstről van szó. Érdekes továbbá, hogy az a réteg, amely magát kifejezetten nem tekinti vallási közösséghez tartozónak, mintegy 3%-ban válaszolt igennel arra a kérdésre, hogy vallásos-e.

Nézzük meg, mi a kutatók saját vizsgálatainak eredménye e tekintetben! Itt különböző kérdésekre adott válaszok adatsora került egymás mellé. (Ld: 3. táblázat)

Egyháziassan vallásosnak, vagyis az illető vallási közösség egyházi tanítását kifejezetten követőnek a lakosság 19%-a vallotta magát (3. táblázat 1. sora), ami rendkívül törpe, alacsony arányszám (az összesnek kb. egyötöde), a maga módján vallásosnak a lakosság több mint 60%-a vallotta magát, és csak 18% (megközelítően annyi, amennyi egyháziassan vallotta magát), vallotta azt, hogy kifejezetten nem tartja magát vallásosnak. Ez tehát az emberek nyilatkozata arról, hogy mennyire tartják magukat vallásosnak 1993-ban.

Szakértői körökben fölmerül az ellenvetés: ha valaki magát vallásosnak tartja, az egy dolog, és a másik dolog az, hogy mit csinál: kereszteltet-e, illetve beírta-e gyermekét a közösségbe attól függetlenül, hogy maga milyen tanítást vall (3. táblázat 2. sora). A táblázat 1. és 2. sorának egybevetéséből adódik, hogy a lakoságnak valamivel nagyobb arányszáma (65%) teszi ezt a vallásos cselekményt, mint az, aki a maga módján vallásos (62%). Míg az egyház tanítását kifejezetten nem követi 18%, addig kereszteltet és beírat 65%, és csak 4% az, aki nem mindegyik gyerekeit kereszteltette meg (íratta be), ill. csak 9% az, aki egyáltalán nem íratta be gyerekeit. 23% úgy látta, hogy a válasz nem releváns, mert megfelelő korú gyermekei nincsenek, de természetesen ettől függetlenül támogathatja egyházát, részt vehet az alkalmakon.

3. táblázat: **A vallásosság alakulása 1993-ban**

Más	Igen, havonta, hetente	Maga módján vallásos, ritkán jár (kevesebb, mint havonta)	Nem
1. Vallásos-e 1	19	62	18
2. Kereszteltet, beírat 23	65	4	9
3. Részt vesz misén, istentiszteleten 1	24	46	29

A táblázat 3. adatsora az egyházi cselekményekben (miséken, istentiszteleteken) való részvételre vonatkozik. Havonta egyszer vagy többször a lakosság 24%-a, évente egyszer vagy többször, de kevesebbszer, mint havonta a lakosság 46%-a vesz részt, és csak 29% mondta azt, hogy kifejezetten nem vesz részt felekezeti alkalmakon. Érdekes ezt egybevetni azzal, hogy a megkérdezettek magukat vallásosnak tartják-e. Nagyobb arányban vesznek részt egyházi alkalmakon, mint ahogyan magukat vallásosnak tartják. (Megjegyzés: a hetenként, vagy gyakrabban résztvevők aránya 16%).

A kérdés fontos eleme: A válaszadó hogyan vesz részt egyházának, közösségének támogatásában. Itt különbséget tettek aközött, hogy anyagilag támogatja-e, vagy pedig egyáltalán nem támogatja. A támogatók részaránya mintegy fele-fele arányban oszlik meg: némileg kevesebb a rendszeres támogatók aránya (47%), mint azoké, akik rendszeres pénzületi támogatást nem adnak (53%).

Mindebből azt a tanulságot vonja le a kutató, hogy egy katolikus ország lakossága – erős protestáns kisebbséggel, történeti nem keresztény felekezetekkel – önmagát a saját módján vallásosnak definiálja elsősorban, de ami az egyházakkal, felekezetekkel kapcsolatos magatartását illeti, jóval támogatóbb módon viselkedik, mint azt elvárnánk abból eredően, hogy mennyire követi egyháza tanítását.

3. A vallásfelekezetek megjelenése a közéletben ma

Az egyházi iskolákkal kapcsolatos felmérést 1991-ben bonyolították le, elsősorban pedagógusok körében. Azt kérdezték: legyenek-e egyházi iskolák, vagy ne. Az egyházi iskolákat támogató pedagógusok túlnyomó többségben vannak (73–75%), de amikor arról kérdezték őket, hogy milyen konkrét intézményeket vegyenek át az egyházak, akkor lényegesen kisebbségben voltak az átadás felé hajló pedagógusok.

Egy másik vizsgálat alkalmával azt kérdezték: a semlegesség vagy a lelkiismereti szabadság hogyan érvényesül az iskolákban a tanítással kapcsolatban. Eszerint a pedagógusok mintegy 60%-a tartja fontosnak a kötelező világnézeti oktatást. A fakultatív vallásoktatást fele ennyien, a fakultatív világnézeti oktatást és a kötelező vallásoktatást elenyészően kevesen támogatják.

Megkérdezték a közvéleményt: mely problémák azok, amelyeket igazából az egyházak tudnak megoldani a magyar társadalomban. Ezt az adatsort kapták: kiemelkedően fontosnak tartja a közvélemény – erre lehetett is számítani – az egyházak ún. hitbuzgalmi, ill. vallási tevékenységét. Hasonlóan fontosnak tartja az egyházak részvételét az erkölcsi kérdések megoldásában (67%), a szociális kérdések megoldásában (66%). A kulturális kérdések kapcsán a vélemények jóval erőteljesebben oszlanak meg, ebben az egyházak szerepvállalását a megkérdezetteknek alig több, mint a fele (56%) tartja helyesnek. Oktatási kérdésekben az egyházak szerepvállalását fele-fele arányban tartják helyesnek, ill. nem helyesnek.

Paskai László bíboros írásban benyújtott állásfoglalásában azt nyilatkozta, hogy tudomása szerint „azért történt a felmérés, hogy az egyházak állami költségvetési támogatásának a felosztása milyen módon és arányban történjék”. A bíboros úr a közvéleménykutatás kérdésfeltevéseit és eredményeit több ponton erőteljesen bírálta, majd leszögezte: a kutatás eredménye „a döntéshozatalra csak nagyon kis mértékben használható”.

„A felmérésnek valóban az volt-e a célja, amit Paskai bíboros úr megfogalmazott?” – kérdezte a sajtó egyik képviselője.

Szigeti Jenő kutató: Az egész kutatásnak nem a pénz volt a célja, ez meghaladja a mi kompetenciánkat. Mi nem ezt néztük, hanem a társadalom mozgástörvényeit próbáltuk kitapogatni. Szeretném aláhúzni azt, amit Plattyh Iván (MKM, főosztályvezető) mondott:

semmiképpen sem lehet egy olyan modellt készíteni, amiben benne van az iskola, a szociális tevékenység és egyebek, amikor az egyház átvállal közfeladatokat. Ezeket ki kell venni a csomagból, és más módon kell rendezni, nem szabad beleolvasztani az egyházaknak nyújtott támogatásba, mert ez lényegében nem is az.

Hegedüs Lóránt püspök, a református zsinat lelkészi elnöke: A regionalitásnak minden esetben nagy, de egyes esetekben még nagyobb szerepe van. Nem véletlen, hogy izraelita testvéreink tiltakoznak elsősorban, hiszen a zsidóság legnagyobb része Budapesten él... Ugyanígy nem közömbös, hogy a reformátusság átlaglétszámát a vidéki városok közül hol vételezzük.

Bizonyos értelemben a katolikus egyháznál nem számít, hogy 68 vagy 71%, de hogy valami 20 vagy 17, igenis számít. A statisztikus is érzi, hogy az 1,5%-ot nem szállíthatjuk le 0,5%-ra, vagy mínusz 0,5%-ra, mert akkor az eltűnt.

Ilyen értelemben a dilatáció katolikus testvéreinknél – mondjuk – nem számít, a többieknél a pusztá tény tilalomfaként áll, hogy ezt a mínusz 3–4%-ot odavegyük, ami az evidencia miatt egyébként sem felel meg a valóságnak. Ha az evidenciával kiegészítjük a statisztikát, akkor tudunk csak védekezni ez ellen a probléma ellen olyan kényes helyzetben, ahol pl. a regionalitásnak döntőbb szerepe van, mint bárhol másutt.

Élő Víz: Az egyházak igazi kincsének egyike az egyháztagnak aktivitásában rejlik, ezért kérdezem azt, hogy a népesség hány százaléka tekinthető ma Magyarországon aktív kereszténynek, tehát olyanak, aki gyakorlati módon kapcsolatban áll az egyházával. Ez visszavetíthető-e az egyházak létszamarányára, és így az módosul-e, s milyen tendenciát mutat?

Nagy Péter Tibor kutató: Egyik legizgalmasabb szakmai kérdésünk, amelyben vitáink legnagyobb része zajlott, abban fogalmazódott meg, hogy a két adatsort (egyik: a vallásosság mértéke; másik: ki milyen felekezeti tartja magát) milyen értelemben lehet összekombinálni és egymásra vonatkoztatni. Arra a kérdésre, hogy Magyarországon hány százalék a katolikusok aránya, vajon az-e a helyes válasz, hogy hány százalék vallja magát katolikusnak, vagy az, hogy milyen módon támogatja az egyházat, s a támogatók körén belül nézzük meg a katolikusok részarányát. Ez is azt mutatja, hogy ilyen típusú számok alapján nem szabad politikai döntést hozni.

A következő észrevételem ad választ bizonyos értelemben a kisegyházak gyors növekedésére. Az említett két mérőszám összevetéséből látható: a kisegyházak soraiban a legmagasabb azoknak az aránya, akik az egyház tanítását követik. Ha a teljes népességben vizsgáljuk, akkor mindössze 0,3%, viszont ha csak az egyház tanítását követőkön belül vizsgáljuk, akkor már 0,9% (közel 1%), ha a hittancsoportok számát vizsgáljuk, akkor 2% tartozik a kisegyházakhoz. Ez jelzi, hogy a „Milyen vallású Ön?” kérdésre adott válasz nem önmagában mutatja a felekezeti arányokat.

Az állam szeretne az alapvető emberi jogok garanciájában tovább lépni, és ehhez megnyugtató válaszokat kapni a tudósoktól: e válaszok szerint az élethez kell igazítani mindazokat a törvényeket, amelyek még – valamely pontjukon – diszkriminatívak lehetnek. A különféle törvények szinkronitásának és szektorsemlegességének kell(ene) biztosítani azt, hogy a mindenkor szabad véleménynyilvánítást ne kövesse diszkrimináció!

VILÁGABLAK

Az argentin ébredés történetéből • Pánczél János

Az elmúlt évtizedek viszonylatában az egyik legnagyobb ébredés Argentínában ment végbe. Ez a milliókat magába foglaló ébredés gyökereiben 1851-ig nyúli vissza, de különösen nagy erejű kibontakozása az 1950-es években kezdődött, s még jelenleg is tart, fokozatosan egész Dél-Amerikára, sőt most már Közép-Amerikára is kiterjedően. Argentína, e pogány ország népét addig bálványimádás, boszorkányság, az okkult dolgok sötét erői tartották leginkább fogva. A katolicizmus jelen volt ugyan, azonban igazi átformáló erővel nem bírt. De hogy is indult el ez a nagy ébredés?

Buenos Aires, az ország 4 milliós fővárosa közelében, egy City Bell nevű kisvárosban található az a bibliaiskola, ahol Alexander, ez a lengyel származású tizenéves fiú tanult sok más társával együtt. Ő azonban nemcsak kötelességtudatból tanult. Míg társai a takarodó után már régen az igazak álmát aludták, ő az intézet környékén levő erdőben vagy olykor a mezőn már jóval éjfél elmúltával is szomjasan, buzgón imádkozva az Urat kereste. Éjszakáról éjszakára átélte Isten közelségének, Szentlelke teljes közösségének kimondhatatlan örömét. Mindig nagyon boldogan, Szentlélekkel betelve ment nyugovóra, még ha későn is. Feledhetetlen és megrázó élménye volt, amikor ilyen elmélyült imádkozása közben megjelent neki az Úr angyala. Alexander nagy megrendültségében és meglepődöttségében sietve be akart menni a kollégiumba. A kaput bezárva találta. Ekkor kiáltott, hogy valaki engedje be. Az egyik tanuló felébredt, és kaput nyitott neki. Belépett az épületbe. Isten jelenléte azonban vele maradt. Egy pillanat alatt mindenki felébredt a kollégiumban. Valamennyien megérezték Isten jelenlétét, és szent félelem töltötte el őket. Azon nyomban bűneik tudatára jutottak, s bűnbocsánatért kezdtek el kiáltozni. – Azután teltek a napok, de Isten jelenléte, a szent tűz közöttük és bennük maradt. Mindez 1951-ben történt.

A kollégium lakói forró közbenjáró imádkozásra gyűltek össze. Az Úr hatalmas erejét tapasztalták meg, az Ő angyalának újbóli megjelenésével. Eddig nem hallott új nyelven, erőteljesen közölte Isten az üzenetét, ugyanakkor Celsionak, egy másik fiatalnak egyértelműen a nyelvek magyarázatát adta. Akik jelen voltak: diákok, tanárok, misszionáriusok – mély töredelemben – a Szentlélek rendkívül erős kenetét kapták az Argentínáért való forró, könnyekkel teljes, esedező, közbenjáró imádkozásra. Folyam gyanánt adta az Úr a próféciákat, s mélységes megtisztulás, a Szentlélektől való átformáltatás ment végbe Isten gyermekeiben. Sok nap telt el ilyen különösen odaszánt könyörgésekkel. Egyik napon az Úr nagyon erőteljes kijelentése hangzott: „Ne sírj, győzött a júdeai oroslán!” Ez egyben változást hozott. Nagy súly esett le a vállukról. Kimondhatatlan öröm töltötte be mindegyikőjük szívét, s mintegy a dicséret köntöse borította be őket.

Az Úr Jézus Krisztus kijelentés által adta az Igéjét: „Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házáat?” (Mt 12,29). Isten munkája addig száralmasan kicsiny volt. Egy kevés megtérő, egy-egy gyógyulás vagy szentlélekkeresztség kiemelkedő eseménynek számított. Most azonban kijelentések hangzottak, látomásokban tömegeket láttak az Úrhoz térni. Mindazáltal az evangélizációk, traktátusok osztása, magnókazetták terjesztése ellenére egy ideig nem volt komolyabb eredmény. Ekkor újból folytatták az előzőekhez hasonló közbenjáró esedezéseket. Az Úr utai sajátságosak, s gondolatai magasabbak a mienknél. Az áttörés nem késett sokáig. „Az erős embert” sok óras kemény harcban megkötözték, az embereket fogva tartó démonokon hatalmat vettek; s megindult az áldások folyama. Mind többen jöttek, akik megtértek, újjászülettek és betöltettek Szentlélekkel. Hónapokon át nem volt rá példa, hogy akik újjászülettek, ne nyertek volna lélekkeresztséget is, gyakran már a vízben való bemerítkezésük előtt.

A kezdetre visszatekintve Alexander, aki akkor még megtéretlen és egyben a fiatalok között a főkolompos volt, az imaház ajtaja közelébe ment, hogy gúnyolódjon, tréfát űzzön a hívőkből. Ezt a félig részeg fiatalembert azonban megragadta és ellenállhatatlanul vont, az úrasztala elé vonzotta a tűznek nagy ereje, ahol a földre vetette magát. Addigi nevetgélése hirtelen

bűnbánatból fakadó keserves sírássá változott. Egy pillanat alatt megváltozott az élete. Hátat fordított a bűnnek, és teljes szívével kereste az Urat. Azokban a hetekben sok-sok esti, késő esti órát töltött az erdőben az Úrhoz kiáltva, mielőtt másnap a gyapotföldre ment volna dolgozni. Az imádkozás és a hit embere lett, akit később az Úr bibliaiskolába szólított. Ő volt az, aki az esti órákat továbbra is buzgó, mély imádkozással töltötte, s akinek a mennyei látogató megjelent.

Az argentin ébredés történetében sokan voltak, akik vele tartottak. Ilyen volt Hicks pásztor is, aki mindenben engedelmeskedett a Szentléleknek. Szolgálatait Isten dicsőséges jelenléte kísérte. Amikor egyszerű igehirdetésében a szabadító, gyógyító Jézus Krisztusról prédikált, a tömeg közbekiáltott: „Nekünk kell ez a Jézus Krisztus Megváltónknak és gyógyítónknak!” Hicks odaszólt a közelben levő szolgatársainak: „Látjátok ezt a csodálatos jelenetet? Argentínának szüksége van Jézus Krisztusra! Ugye lángol a szívetek?” Amikor a hit imáját elmondta, így kiáltott: „Engedjétek szabadon hiteteket! Tegyétek azt, amit korábban képtelenek voltatok megtenni!” A tömegben mozgolódások voltak. Sok helyütt mankókat emeltek fel a magasba. Egyesek azt kiáltották: „Látok!” Mások ujjongva kiléptek tolokocsijukból.

Egyik este az evangélisták bejelentették: befejezik az evangélizációs sorozatot, most már tovább mennek. A tömeg azonban felállt, az emberek zsebkendőket lengettek, s tizenöt percen át kiáltották: „Folytassuk tovább!” Olyan volt ez, mint a morajló tenger zúgása. Így – rövid tanácskozás után – még napokig maradtak. Az emberek közül pedig sokan még az éjszakát is a stadionban töltötték, hogy helyet biztosítsanak maguknak, pedig a közelgő tél hidege már érezte hatását.

Mégis tovább kellett menniük, s most az ország legnagyobb stadionját, a Hurrikán Stadiont bérelték ki. Addig sohasem volt rá példa, hogy sport- vagy politikai eseményeken a stadion teljesen megtelt volna. A 20 milliós kevély, bálványimádó, gonosz, pogány Argentína azonban megláthatta, mit jelent, ha megmozdul Isten karja. A meghirdetett evangélizációra még a szomszédos országokból, Bolíviából, Chiléből, Brazíliából, Uruguayból is özönlött a nép. Ha az ismeretlen megkérdezte, merre van az evangélizáció, csak azt válaszolták az emberek: „Amerre a tömeg megy.” Az Ige hallgatására ezrek és ezrek adták át életüket az Úrnak. A bénák elhagyták hordágyaikat. A vakok látókként dicsőítették az Urat. A mentőautók ingajaratban hordták a mozgásképteleneket, s üresen tértek vissza. Az élet és egészség folyója áradt.

Közben a Hurrikán Stadion is zsúfolásig megtelt és kicsinek bizonyult. Minden ajtaját bezárták. Az emberek pedig kívül a tereken, a bérházak körül alkottak újabb tömegeket. Őket hangszórókon keresztül érték el. Több mint húszezren rekedtek kinn. Isten újjáteremtő, gyógyító ereje azonban őket is éppen úgy elérte. Így kezdődött a még ma is tüsszel égő ébredés Dél-Amerikában.

Minden jó adomány felülről származik, Isten kegyelméből. Az ébredés is. A Jóel 2,28-ban arról szól az Úr, hogy „léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre”. Az ébredés tüze mintegy húsz éve Afrikában, Ázsiában is erőteljesen ég, jó híreket tudunk Ausztráliából is. Hisszük, hogy ezt Európában, s azon belül Magyarországon is átéljük. Mindazáltal Reinhard Bonnke evangélista és munkatársai így összegezték a hatalommal való evangélizáció titkát: a misszió győzelme a prédikálás mellett a Szentlélek általi, erőteljes közbenjáró imádkozásban van. A dél-amerikai evangélisták pedig ebben látták az ébredés titkát: Kemény, állhatatos imaharcban (böjtöléssel is) megkötözték az erős embert; s az embereket fogvatartó démonokon hatalmat vettek. A Szentlélek rendkívüli kenetével, közbenjáró esedezésekkel álltak hosszan az Úr előtt. Mindig futottak Isten elé, száz és ezer órákat beszélgetve az Úrral. E mai tanítványok is azt tették és teszik, amiben Urunk Jézus Krisztus egyértelmű példát adott. „Kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el” (Lk 6,12). Nekünk, magyar hívőknek is Krisztus Urunk mindenben való engedelmes követése

az egyetlen és győzelmes utunk. Csak ez visz el az ébredéshez is.

Svédországi útibeszámoló • *Pintér Imre*

Ez év március 8–16 között a jönköpingi gyülekezet meghívására rekord létszámú – 29 fős – magyar küldöttség járt Fábíán Attila vezetésével Svédországban; egy-egy képviselő azokból a gyülekezetekből, melyek a svéd testvérek kérésére késznek mutatkoztak az eddig is igen gyümölcsöző kapcsolatok megújítására.

Amilyen hirtelen jött a meghívás – bár igencsak érlelődött már az elmúlt időszakban – olyan mértékben jelentett áldást mindannyiunk részére.

Elsősorban valóban sikerült kapcsolatainkat meleg, őszinte testvéri légkörben a megújulás útjára terelni. Egy egész napos alkalom keretében találkozhattunk bemutatkozva, beszélgetve, együtt imádkozva mindazokkal a svéd gyülekezet képviselőivel, melyek eddig is szívükön hordozták a „magyar ügyet”. Hisszük, hogy további kiteljesedésre váró közös munkák nyitása volt ez a találkozás.

Részt vettünk ez idő alatt azon a minden év márciusában a jönköpingi Filadelfia Gyülekezetben megtartott konferencián is, melyet „Evangélisták Hetének” neveznek, s amelyen ott vannak lehetőség szerint azok a svéd misszionáriusok is, akik a világ sok országában munkálkodnak Isten Országáért. Természetesen a svéd belmisszió evangélistái, a rehabilitációs és szociális misszió is képviseltették magukat. Ezenkívül mindig vannak külföldi meghívottak is; a népes magyar delegáció mellett voltak testvérek Braziliából, Etiópiából, Ukrajnából, Finnországból és Dániából is. A konferencia során a beszámolók, bemutatkozások mellett a fő hangsúly az Igén van. Igazán tanulságos volt számunkra, milyen határozottan, mégis egymást tiszteletben tartva, meghatározott időbeli keretek között tudtak a felszólalók véleményt nyilvánítani a kiválasztott témákban. Remélhetőleg a következő lapszámban erről is bővebb tájékoztatást kaphatunk.

Igen nagy örömmel vettünk részt az esti ébredési alkalmakon. Nagyszerű volt látni a sok fiatal evangélistát az első szeretet tűzében imádkozni, mikor az igehirdetés után előrehívásnál szolgáltak. Isten ereje leszállt, s valódi testi-lelki gyógyulások történtek. Külön örömet jelentett számunkra, hogy ezen imádkozások során Isten Lelke közöttünk, magyar résztvevők között is csodálatosan munkálkodott; együtt sírtunk, imádkoztunk, az Úr olajat öntött sebeinkre, gyógyított egymás közötti kapcsolatainkat. Szívből kívánom, maradjon meg, sőt terjedjen tovább idehaza is az Úrnak ez a jó munkája.

Vasárnap két gyülekezetben is látogatást tettünk, ahol néhányan közülünk rövid igehirdetésre, mindannyian pedig a „Magyar Prédikátor Kórusban” való éneklésre kaptunk lehetőséget. Látogatásunk során, ahogy egyéb elfoglaltsága engedte, Siroky Tibor testvérünk vállalta a tolmácsolás szolgálatát, melyet ezúton is köszönünk!

Szálláson Jönköpingtől kb. 30 kilométerre voltunk. Megtapasztaltuk, hogy a hívő emberek szeretetteljes vendéglátók mindenütt a világon.

Utunkról örömmel, megújulva, jó reménységben érkeztünk haza. Azzal a bizonyossággal, hogy egész látogatásunk az Úr akaratából, a megfelelő időben történt, és bátorítás volt számunkra.

BIZONYSÁGUL

Többször is hívott az Úr • *Szabados Miklós (Tápiószentmárton)*

Életem során, valahogy a szívem mélyén, mindig éreztem Isten jelenlétét, féltő szeretetét, kíméletes beavatkozását – még akkor is, amikor tudomást sem akartam venni Róla!

Szüleim elmondásából tudom, hogy négy éves korom körül nagyon szegények voltunk, és kiköltöztünk a faluból egy rozszant tanyára. Tél volt, s a tanya mennyezetén és a tetőn keresztül kiláthattunk a csillagos égboltra. A kietlen szoba egyik sarkában húzódott meg a kiságy, amelyben én aludtam. Egyik éjszaka édesanyámnak különös érzése támadt, és ágyamból kiemelve kettőjük közé fektetett. Kis idő múlva a mennyezet mázsás súllyal zuhant alá az én kiságyamra, összezúzva azt. De az ágy üres volt! S már tudom, hogy nem véletlenül! Az Úr oltalmazó szeretete őrzött meg!

Azután hosszú évek teltek el, s én katona lettem. Egy alkalommal mentőautónkkal a kórház felé igyekeztünk vizsgálatokra. Autónk serpentinén robogott lefelé egyre nagyobb sebességgel. Ám egy éles kanyarban a kocsit megcsúszott és felborult. Két-három bukfenec, majd egy szembe jövő teherautónak ütközve megállt... S az eredmény? Huszonegy éves katonatársam – az esküvője előtt két héttel – életét veszítette, négyen súlyosan megsérültek. Hatunk közül egyedül én mászhattam ki sérülés nélkül a roncsokból. Akkor még mindig nem értettem meg, hogy az Úr hív, Ő akarja a figyelmemet valamire felhívni. Ebben az időben már nő voltam, január nyolcadikán megszületett első gyermekünk, s én 11-én már le is szereltem a hadseregből, három hónappal bevonulásom után, amiben ma már szintén az Úr segítségét láthatom.

Sajnos azonban az idők során a házasságunk tönkrement, rosszul éltünk, s emiatt egész környezetünk szenvedett, de legjobban mi magunk! Ismét jött az Úr figyelmeztetése: autónkkal egy kanyarban kisodródtam, neki egy kerítésnek, majd egy beton villanyoszlopnak vágódtam. Ám ismét sérülés nélkül szállhattam ki az összetört autóból! Legyen ezért is a hálám Istené!

És ekkor valami megváltozott bennem. Mindenért magamat hibáztattam, de azt is megéreztem, hogy Isten akar belépni az életembe, amit Ő meg is tett. Két éve már, hogy húsvét előtt meghívót kaptunk a helyi pünkösdi gyülekezetbe, és a meghívást elfogadva már tudtam, hogy az én helyem itt van az Úr közelségében. Életünk rövid idő alatt fordulóponthoz érkezett. Feleséggel és 14 éves fiunkkal azóta gyülekezetbe járunk, sőt 1993 április 24-én megszületett Máté nevű második gyermekünk, s ma már ő is velünk jöhet az Úr házába. Miklós fiam és én döntöttünk az Úr Jézus követése mellett, s tavaly szeptember 24-én bemenítettünk. Hiszem és látom, hogy feleségem szívéhez is nagyon közel van már az Úr! Családi életünk kiegyensúlyozott, boldog. Az Urat szolgáljuk. Isten megajándékozott bennünket az Ő szeretetének gazdagsága szerint. Most már több mint egy éve, hogy áldásait azzal tetézte, hogy megajándékozott egy drága tálentummal engem, aki azelőtt sohasem írtam egyetlen verset sem – ma már költeményeimmel dicsérhetem szent nevét. Legyen minden dicsőség az Övé, a szerető Istené, aki Jézus Krisztusban mindennel megajándékozott minket, ami az igaz, szent és boldog életre való! Ámen.

DÖNTS JÉZUS MELLETT! • A szerkesztő

- Ha szeretnéd megismerni Istent:
- Ha régóta keresed, de nem találsz az élet értelmét:
- Ha szomorú vagy, és nincs kihez fordulnod:
- Ha boldog vagy, és az is akarsz maradni:
- Ha az örök igazságot keresed:
- Ha elegend van bűneidből, és végre szabadon, szeretetben akarsz élni:
- Ha el akarsz jutni az örök életre:

DÖNTS JÉZUS MELLETT!

Ő mondotta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához (Istenhez), csakis énáltalam” (Jn 14,6).

Jézus Krisztus az egyetlen megoldás, mert:

1. A menny ingyenes ajándék, nem lehet megvenni

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban” (Róm 6,23).

2. Az ember bűnös, nem mentheti meg magát

„Bizony nincs olyan igaz ember a földön, aki csak jót cselekedne, és nem vétkezne” (Préd 7,20).

„Vagy mit adhat az ember váltságdíj a lelkéért?” (Mt 16, 26b).

3. Isten azonban talált megoldást, mert Ő a szeretet

„Mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket a Krisztus Jézus által” (Róm 3,23–24).

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Nincs más út

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCs 4,12).

A megtérés

Nem elég mindezeket ésszel belátnod, szükség van a megtérésre is. Ez azt jelenti, hogy döntened kell Jézus Krisztus mellett, el kell fogadnod Őt személyes Megváltódnak és Uradnak. El kell határoznod, hogy ezentúl Isten akarata szerint fogsz élni.

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.” (1Jn 1,9).

„Aki azt mondja, hogy Őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan Ő élt.” (1Jn 2,6).

Kérünk, tedd meg most ezt a lépést! Saját szavaiddal mondd el az Úr Jézusnak, hogy szükséged van Rá, az Ő váltságahalálára, s megnyitod a szívedet Előtte! Kérd, hogy segítsen, hogy Isten akarata szerint tudjál élni!

Ha őszintén imádkoztál, Ő meghallgatott, s már Isten gyermeke vagy. Igyekezz minél jobban megismerni Őt a Bibliából és a megtért emberek közösségében! Szeretettel kérünk, hogy írd meg e fontos hírt nekünk!

GONDOLKODÓ

Választ az ország • Kovács Zoltán

Nyakunkon az országgyűlési választások. Cikkem megírásának időpontjában még csak az első választási gyűlések folytak, de mire az Olvasó kezébe veszi a lapot, már javában tart a választási kampány, melybe minden bizonnal jócskán vegyülnek majd disszonáns hangok is. A tét nagy. Az ideik ugyan már a második szabad választás a rendszerváltás óta, jelentősége viszont ugyanolyan – ha nem nagyobb –, mint az első választásnak. Akkor arról kellett szavazni, hogy megszabaduljunk-e a kommunizmustól, most pedig az ország gazdasági talpon maradása a tét. Sürgősen cselekedni kell – az országnak nincs újabb elveszthegethető négy éve –, ezért nem mindegy, hogy melyik párt kerül hatalomra.

Magyarország helyzete az elmúlt négy évben folyamatosan romlott. Az ipari termelés a felére esett vissza, a mezőgazdaság teljesen szétzilálódott, az export csökkent, a külföldi adósságállomány – nem beszélve a belföldről – tovább nőtt, óriási a munkanélküliség, az infláció újra és újra nekilődül. Mégis van okunk a hálaadásra, mert a volt szocialista országok közül még mindig Magyarország a leggazdagabb, a legbékésebb és legnyugodtabb, s mi jutottunk a legmesszebbre a piacgazdaság kiépítésében. Igaz, ez inkább az induláskori helyzeti előnyünknek, mintsem a kormány sikeres politikájának köszönhető.

Választások idején hívő körökben gyakran felvetődik a kérdés, hogy elmenjünk-e szavazni, mert mi közünk a politikához, s a mi országunk egyébként sem e világból való (lásd Jn 18,36-ot). Természetesen jómagam sem tartom helyesnek, hogy Isten népe részt vegyen a politikai csatározásokban, pártharcokban, mivel – az evangéliumot hirdetvén – az Ő harcosai vagyunk, és „egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak tetszését, aki harcosává fogadta” (2Tim 2,4). A politikából – gondolom – a demokrácia négy éve is sikeresen kiábrándította a józanul gondolkodókat, mivel a kormánypártok képviselői igen hamar lemondtak választói érdekeinek képviselétéről a saját érdekeik javára. Miért, hogy e negatív dolgok ellenére mégis arra buzdítom minden kedves olvasónkat, hogy menjenek el szavazni a választások mindkét fordulójában?

Úgy vélem, mindannyian egyetértünk abban, hogy Istennek tetsző dolog, ha országunk jólétén igyekszünk. „És igyekezzetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjetez érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek” (Jer 29,7). Az ilyen irányú ténykedés nem merül ki a munkahelyen végzett jó munkában, hanem szervesen magába foglalja a választójoggal való élést is. Annál is inkább, mivel mai világunkban nem lehet semlegesnek maradni akkor sem, ha nem megyünk el szavazni. Utóbbi esetben is kiállunk valaki, vagy valami mellett.

Jó példa erre az 1989 őszi „négy igenes” népszavazás (azon dönt el, hogy a köztársasági elnököt az országgyűlés választja, vagyis a reformkommunista Pozsgay Imre nem lehet államelnök), melynek idején az SZDSZ a négy igenre buzdította a szavazókat, a kommunisták a három igen és egy nem (azaz Pozsgay) mellett kardoskodtak, az MDF pedig a szavazástól való távolmaradásra szólította fel az embereket. Ekkor tehát akármit tettek az emberek, mindenképpen támogatták valamelyik pártot. Volt, aki az MDF felhívásának engedve nem ment el szavazni; volt, aki semleges akart lenni, ezért maradt otthon: ám e két csoport egyértelműen az MDF-et támogatta – előbbiek tudatosan, utóbbiak akaratukon kívül –, vagyis a „semlegesek” nemcsak hogy nem maradtak semlegesek, hanem az MDF lelkes híveiként cselekedtek. Ez arra a tényre is rávilágít, hogy választásokkor a távolmaradók – nem nyilvánítván ki akaratukat – kiszolgáltatottak, manipulálhatók, akiket mások kényük-kedvük szerint felhasználhatnak akár az illetők érdekeivel teljesen ellentétes célok elérése érdekében is. Isten gyermekei nem engedhetik meg maguknak, hogy a választásoktól való tartózkodásukkal lehetőséget nyújtsanak a sötét erők előretörésére. Különösen nem tehetjük ezt a jelen helyzetben, amikor a tömegek politikából való kiábrándultsága azzal a veszéllyel fenyeget, hogy az országgyűlési választások eredménytelenek lesznek a kevés szavazó miatt, s így Magyarország kormányozhatatlanná válik. Különösebben nem kell ecsetelnem, hogy ez milyen súlyos következményekkel járhat mindannyiunkra nézve.

Ha tehát elhatároztuk, hogy elmegyünk szavazni, a következő lépés annak eldöntése, hogy kire szavazzunk. A múltkori választások idején az egyik országos napilapban megjelent egy eszmefuttatás, mely szerint nem lehet jól és rosszul szavazni (szavazatunkkal a jót vagy a rosszat választani), aki szavaz, az mindenki jól szavaz. E gondolat helytelenségét mi sem bizonyítja jobban, mint az MDF kormányzás négy éves csődje. Négy éve az ország, illetve a jelenlegi kormánypártok szavazói rosszul választottak, olyanokat juttattak hatalomra, akik azóta többszörösen bebizonyították az ország vezetésére való alkalmatlanságukat. Most tehát mindenkinek jól meg kell fontolnia, hogy melyik pártra szavaz, mert Magyarország nem bírja ki, hogy polgárai még egyszer rosszul válasszanak, mint tették azt 1990-ben.

Mint megtért keresztények, természetesen nem táplálunk illúziókat az emberi kormányzással szemben. Tudjuk, hogy Isten uralma lenne a legjobb. Ez azonban csak az ezeréves békeországolás idején jön el, addig tehát mindig azt a pártot kell választanunk, amely ehhez képest a legkisebb rosszat jelenti az adott helyzetben.

A pártok közötti választás alapja két fő dolog lehet. Az egyik, hogy az illető párt programja mennyire biztosítja a lehetőséget a szabad vallásgyakorlásra és az evangélizálásra. A másik fő

pont az, hogy ez a program mennyire szolgálja Magyarország érdekét, gazdasági felemelkedését, hiszen az ország jóléte a mi jólétünk is.

A fentieket szem előtt tartva vegyük sorra a nagyobb pártokat (A többiek vagy túl szélsőségesek: MSZMP, MIÉP; vagy teljesen esélytelenek.) A jelenlegi kormánykoalíció pártjairól (MDF; Kiszgazdapárt, KDNP) már az eddigiekben is elmondtam, hogy irányításuk alatt az ország helyzete erőteljesen romlott. Annyira lefoglalta őket – az egyébként teljesen haszontalan – múltbanzés, „igazságtétel”, a múlt dolgainak rendbetevése, hogy a súlyosbodó helyzet ellenére sem próbáltak lépéseket tenni a jelen problémáinak megoldására. Ez a viselkedés teljesen abszurd olyanok részéről, akiknek kezében van az ország jelene és jövője. E pártok szakmai hozzá nem értését csak súlyosbították örökös belső villongásaik, melyek pártszakadásokhoz is vezettek (kivétel a KDNP). Továbbá a kormánypártok éltek leggyakrabban a hazudozás – sajnos a politikai gyakorlat részét képező – fegyverével: egyik héten ezt mondták, a másik héten pedig pont az ellenkezőjét. Mindezek okozták, hogy a koalíciós pártok teljesen lejáratták magukat a közvélemény előtt, s már most a választások tuti veszteseinek tekinthetők.

1990-ben a koalíciós pártok keresztény jelszavakat hangoztattak választási kampányukban, aminek sajnos még hívő emberek is bedőltek, s rájuk szavaztak az „ateista” – keresztény jelszavaktól mentes – pártokkal szemben. Pedig a Bibliából és a történelemből tudjuk, hogy a hívőket legtöbbször nem a hitetlenek, hanem elsősorban a vallásosak gyűlölték (pl. Pált a zsidók meg akarták ölni, a hitetlen rómaiak szerint viszont nem cselekedett semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot). Így a kiségyházak, evangéliumi felekezetek legfőbb ellenfelének a KDNP – mely gyakorlatilag a katolikus egyház pártja – és az úgynevezett „keresztény” pártok (MDF, Kiszgazdapárt) tekinthetők. Kormányzásuk alatt biztosították ugyan a vallásszabadságot, de a népegyházaknak visszajuttatott temérdek ingatlan és a katolikus egyházzal való egyre erősebb összefonódás világosan jelzi, hogy a különböző felekezeteket korántsem tekintik egyenértékűnek. Szemükben a Pünkösdi Közösség csak megtúrt felekezet lehet.

Az utóbbi hónapokban a kommunista voltát megtagadni igyekvő MSZP látványos feléledésének lehetünk tanúi. A közvéleménykutatások szerint a szocialisták az egyik legnagyobb tetszési indexű párt. A kormány sikertelenségét látva sokakban az az illúzió támad, hogy a kommunisták értettek a vezetéshez, így utódpártjuktól a jelenlegi állapotoknál jobbat lehet remélni. Hatalomrajutása esetén az MSZP minden bizonnyal biztosítaná a vallásszabadság teljeskörű érvényesülését, s lévén ateista párt, nem adna előjogokat egyetlen egyháznak sem. E szempontból tehát megfelelnek választási elvárásainknak, de az ország alapvető érdeke, a gazdasági felemelkedés vonatkozásában merészség lenne ezt állítani róluk. Elegendő arra utalni, hogy ők voltak azok, akik a szocializmus negyven éve alatt tönkretették Magyarország gazdaságát, tehát a mai nehézségekért elsősorban még mindig ők a felelősek. Nem hinném, hogy ezek a dilettáns emberek az utóbbi négy év folyamán a gazdasági zsenialitás olyan fokára jutottak volna, hogy képesek lennének az önmaguk által létrehozott csődtömeg felszámolására.

Maradnak tehát – az egymással egyébként választási szövetségben álló – liberális pártok (SZDSZ, Fidesz). Liberális elveikből következik, hogy számukra alapvető az emberi szabadságjogok – így a szabad vallásgyakorlás – legmesszebbmenőbb biztosítása. Minden eszmeiséget egyenértékűnek tartanak, következésképpen nincsenek preferált egyházaik, melyeknek előnyt biztosítanak a többiek rovására. Hatalomra kerülésük esetén a Pünkösdi Közösség nem számíthatna előjogokra, de biztos, hogy hátrány sem érne bennünket.

A liberális pártok gazdasági programja tűnik a legjobbnak az összes párt között. A realitásokból kiindulva nem ígérek gyors fellendülést, csupán annyit, hogy – a múltbanzés helyett – azonnal nekifognak az égető problémák megoldásához. E mértéktartás tisztelendő és reménykeltő, annál is inkább, mert ők az egyetlen politikai csoportosulás, amelynek semmi

köze az ország lezüllesztéséhez, és amelyről még nem derült ki – igaz, az ellenkezője sem – hogy képtelenek lennének Magyarországot jó irányba vezetni e nehéz helyzetben.

Azt már nehezebb eldönteni, hogy a két párt közül melyikre szavazzunk. Az előző parlamenti ciklusban az SZDSZ – legnagyobb ellenzéki pártként – nem állt mindig a helyzet magaslatán. Ellenzékben lévén nem volt túlzott beleszólása a dolgok menetébe, de úgy tűnik, többet is tehetett volna a parlamentben a választópolgárok érdekében. Az eredményes munkában belső harcok is hátráltatták, melyeken – dicséretes módon – pártszakadás nélkül is úrrá tudtak lenni, s újra egységes, feljövőben levő pártként indulhattak neki a választási kampánynak.

A FIDESZ magját a fiatalabb korosztály alkotja, emiatt ezt a pártot terheli legkevésbé a múlt, tehát ők a legérdekeltebbek a jelen és a jövő problémáinak megoldásában. A parlamentbe való bekerülésükkor sokan éretlen tacsókóként tekintettek rájuk, ám az idők folyamán kiderült, hogy ők a legérettebb, legfelkészültebb párt a törvényhozásban, s ők a legegyszerűsebbek, legkiszámíthatóbbak is, akik véleményüket nem változtatgatták máról holnapra, így ritkán kerültek önmagukkal ellentmondásba. Következetes politikájukat a közvélemény is jutalmazta; éveken át a FIDESZ vezette a pártok népszerűségi listáját, amíg a székházbotrány és a szerencsétlen Fodor-ügy foltot nem ejtett a párt becsületén. Mindemellett a FIDESZ az a párt, amelyet a legkevesebb botrány terhelt az elmúlt négy évben. Mindent egybevetve jómagam tehát a FIDESZ-re szavazok, mivel őket tartom a legkevésbé rossz, vagyis az adott helyzetben a legjobb megoldásnak.

Hogy az Olvasó kire szavaz, az természetesen a kedves Olvasó dolga. A fenti következtetés nem a Pünkösdi Közösség álláspontja, még csak nem is az Élő Víz szerkesztőségé, csupán e sorok írója hangos gondolkodásának végeredménye. Írásommal a parlamenti választásokon való részvételre akartam buzdítani, illetve jelzőtáblákat kívántam felállítani a párt dzsungelben való eligazodáshoz.

Ha tehát Istennek tetsző módon elmegyünk szavazni, s ennek következtében a viszonylag legjobb párt kerül hatalomra, az javíthatja Közösségünk lehetőségeit az evangélium hirdetésében, és személyes könnyebbséget jelenthet mindannyiunknak a mindennapi megélhetésben. Ezzel azonban még nem értünk tennivalóink végére: „Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket, és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. Ez jó és kedves a mi Üdvözítő Istenünk színe előtt” (1Tim 2,1–3). A választások után az a feladatunk, hogy rendszeresen imádkozzunk országunk új vezetőiért, hogy az Úr adjon nekik bölcsességet a döntéshozatalhoz, és erőt a kivitelezéshez. Bármilyen jó egy pártprogram, megvalósítani csak Isten segítségével lehet. Imádkozásunk az a plusz, ami elengedhetetlenül szükséges Magyarország sorsának jobbrafordulásához, hiszen: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők” (Zsolt 127,1). Imádkozzunk, hogy országunk vezetői ne fáradozzanak hiába!

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Aki még nem tudná...

Az AGAPÉ (volt Dózsa György úti) gyülekezet bejárata a Dózsa György útról átkerült a Thököly út 46 sz. alá, melyet tábla is jelez.

Fiatalok!

Olvassátok az Élő Vízet! A lap elsősorban nektek szól! A benne levő információkra az

időseknek is szükségük van, de nektek még inkább! Az Élő Vízben hasznos tudnivalót találtok gyülekezeteinkről, rendezvényeinkről, a lezajlott eseményekről. A lapban cikkeket olvashattok a karizmatikus világ történéseiről, valamint a manapság divatos irányzatokról, melynek követői főleg a fiatalabb generációból kerülnek ki. Az Élő Vízből olyan dolgokat is megtudhattok, amelyekről gyülekezeteinkben nem hallotok tanítást. A tájékozott pünkösdi fiatalok megrendelik és rendszeresen olvassák az Élő Vízet!

MEGJELENT

Az Országos Ifjúsági Munkacsoport és a paksi Mégis van Remény Egyesület kiadásában egy Tanítás sorozat: Démonológia – Megkötözöttségek – Szabadítás témakörben, megvásárolható video és audio (magnó) felvételen.

Előadó: Süveges Imre

Az anyag tartalmazza:

- Sátán útja, tevékenysége, tisztátalan szellemek,
- A látható és szellemi világ tagozódása,
- Megkötözöttségek – Szabadítás – Tárgyak démonizáltsága,
- Megbocsátás – Bocsánatkérés,
- Elvetettség,
- Generációs örökség (áldás, átok),
- Leuralás (dominancia) varázslás, igézés,

Megrendelhető: EPK könyvesbolt 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel: 251-6987

Mégis van Remény Egyesület (Szentesi Zoltán, Durkó Albert) 7030 Paks, Építők út 4. fsz, 1.

Tel: 06-75-312-762

Ajánlás:

„...Amikor egy fontos bibliai igazságot az egyház hosszú időn át mellőz, gyakran szélsőséges formában „robban” be újra, s ilyenkor automatikusan jelentkezik egy ellenkező irányú szélsőség, a teljes elutasítás; s végül mindkét szélsőség eltéveszti az igazságot. Azok, akik megtalálják a helyes bibliai utat, igazán prosperálni fognak ebből a tanításból. Úgy érzem, ez a tanítássorozat a Démonológia – Megkötözöttség – Szabadítás témakörben már ezen a helyes bibliai irányon mozog.

Egy fiatal, nagyon ígéretes tanítói szolgálati ajándék bontogatja szárnyait.

Ajánlom mindazoknak, akik benne vannak az evangélizáció frontvonalában. Ők fogják ennek igazán értékelni a fontosságát és hasznát.”

Pintér Imre EPK alelnök, OIM elnök.

Keresztény Tréning Férfiaknak

Házassági NAPforduló... Szeretetlenben, örömmel és nem ritkán virággal ékesítve telnek el a házassági évfordulók évről évre... Azután jönnek a szürkébb hétköznapiak: mind a 365 egymás után... Szeretetlenben. Megértésben?... Örömben?... Alkalmanként virágcsokorral?... Isten áldásként készítette a házasságot – éljünk így vele!

A MEGHÍVÓ neked szól, aki szívesen vagy együtt boldog házaspárokkal, mert te is így élsz, vagy mert szeretnél így élni. Vendégeink Németországból a CMT vezetői Manfred Frischke és felesége, valamint dr. Wolfgang Weidner és felesége.

Örömmel hívunk a KTF (Keresztény Férfi Tréning) nyitott napjára, amely 1994. április 23-án, szombaton lesz a Filadelfia gyülekezet imatermében. A tervezett alkalom de. 10 órától du. 15 óráig tart.

Témák: Megbocsátás, szeretet, elhívás.

A gyerekek számára elfoglaltságról gondoskodunk... ez nem lehet akadály! Gyertek és

adatok lehetőséget egymásnak... és Istennek!
NAPforduló...

FORDULÓ pont

PONT neked!

Információ: *Monos Mihály* 1112 Budapest, Beregszász út 108. Tel.: 1852-880.
{k1994210}

OLVASÓI LEVELEK

Kedves szerkesztőség! • Rabi Jánosné (Kadarkút)

Áldott karácsonyi ünnepeket és nagyon boldog új évet kívánok mindnyájuknak, hosszú boldog életet, hogy nagyon sokáig tudják végezni hűséges munkájukat!

Kedves szerkesztőség! • Engyel János (Dunaföldvár)

...Milyen furcsa ez a szó: „testvér”! Ezt most írom, mióta egy más világban élek. Soha nem gondoltam, hogy igaz testvérek leszünk, és Isten gyermekei. Mindenki csodálkozik, hogy megváltoztam a megtérésem óta. A régi, léha cimboráimnak is elmondtam, hogyan lettem Isten gyermeke...

Ha lehetne, kérek öt Élő Vizet. Szeretném olyan embereknek adni, akik jártak velem a züllött világban, hogy ők is lássák, Isten mit tett velem. Sajnálom őket, és szeretném, ha velem járnának Jézus útján.

Presbíterek • H. Károly (Csetény)

*%%Kinek a lelke vágyik a fényre,
kinek kenyere az Úr Igéje,
és kenyereből másnak is szel,
az presbíter.*

*Kinek van szeme a más bajára,
kinek van füle a más jajára,
s tennivalóit így méri fel,
az presbíter.*

*Ki másnak vermét sohasem ássa,
aki keresztjét nem teszi másra,
s a mások terhét így veszi fel,
az presbíter.%%*

(részlet Füle Lajos verséből)

A tapasztaltak alapján úgy látom, nagymúltú nemes mozgalmunkban kezd ill. teljesen kihálóban van vezetőink, véneink, diakónusok, presbíterek ilyen irányú tevékenysége, megbízatása...

Úgy vélem, presbítereink a gyülekezetektől kapott köztiszteltetbeli rangjuk mellé kaptak az Úrtól is szolgálatot.

Egy észrevétel • Kiss Piroska (Budapest)

Ha elfogadható, és lehet rajta változtatni: A megrendelő lappal ne kelljen a legértékesebb cikk egy részét visszaküldeni.

{k1994211}

Otthonteremtés Alapítvány • Krizsán Sándorné

Örömmel tudatjuk, hogy megalapítottuk az „Otthonteremtés Alapítvány”-t. Az Alapítvány a dabasi körzet területén lakó nevelőszülők gondoskodásából nagykorúságuk elérése folytán kikerülő fiatalok önálló életkezdését támogató céllal jött létre.

Alapítványunk célja:

- a fiatalok önálló telekhez
- lakáshoz,
- esetleg a már meglévő lakás bebútorozásához vagy
- gépekkel való felszereléséhez való hozzájuttatása.

Alapítók.

Az Alapítvány a nevelőszülők kezdeményezésével és különböző segítőkész emberek összefogásával jött létre.

Az alapítók között van:

- nevelőszülő
- magánvállalkozó
- ügyvéd
- lelkipásztor

Alapítványunkat a helyi inárcsi önkormányzat is támogatja.

Alapítókénk az Alapítványhoz csatlakozók felajánlásából, további hozzájárulásából áll.

Elsődleges célunk az alaptőke növelése, gyarapítása, mivel ezen összeg kamatával tudunk segíteni a fiataloknak.

Kérjük az olyan magánszemélyeket, magánvállalkozókat, vállalatokat, KFT-t, Rt-t, egyházakat stb., akik együttéreznek az ilyen nehéz sorsú fiatalokkal, hogy lehetőségeikhez mérten támogassák alapítványunkat.

Bankszámlaszám: OTP és Keresk. Bank Rt Dabas 217-98223

Levélcím: Krizsán Sándorné a Kuratórium elnöke 2365 Inárcs, Bajcsy-Zs. út 70. sz.

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány pályázatai

Hívő novella pályázat

Pályázni olyan – saját kútforrásból merített – irodalmi értékű, hitéletünket bemutató novellákkal lehet, amelyek eddig még nem jelentek meg nyomtatásban. A pályaművek maximális terjedelme 15 gépelt oldal. A pályaműveket gépelve három példányban kérjük beküldeni. Kérjük kedves pályázóinkat, hogy novelláikat lássák el jeligével, és mellékeljenek hozzá egy – a pályázó nevét és címét tartalmazó – lezárt borítékot, melyre kérjük a novellán található jeligét felírni. Egy pályázó több novellával is pályázhat, melyeket külön jeligével kérünk ellátni.

Beküldési határidő: *1994. augusztus 31.*

A nagy borítékra írjátok rá: „*Novellapályázat*”!

A pályázatok elbírálását három fős bíráló bizottság végzi. A jeligés borítékokat csak a pályaművek elbírálása után bontjuk fel.

Díjazás: I. díj: 5000 Ft; II. díj: 3000 Ft; III. díj: 2000 Ft.

A díjazott és egyéb közlésre alkalmas műveket az Élő Vízben megjelentetjük.

A pályázat eredményét az Élő Víz ezévi 6. számában ismertetjük.

Pályázat karácsonyi jelenetek írására

Pályázni olyan gyermek- és ifjúsági csoportok által előadható karácsonyi jelenetekkel, mini színművekkel lehet, amelyek a pályázó saját írásai, és eddig még nem jelentek meg nyomtatásban. A pályaművek szólhatnak Jézus krisztus születéséről, de tartalmazhatnak például egy karácsonyi beszélgetést is. A jelenetek maximális terjedelme 10 gépelt oldal. A

pályaműveket gépelve, három példányban kérjük beküldeni. Kérjük kedves pályázóinkat, hogy írásaikat lássák el jeligével, és mellékeljenek hozzájuk egy – a pályázó nevét és címét tartalmazó – lezárt borítékot, melyre kérjük a jelenet jeligéjét felírni. Ha valaki több jelenettel pályázik, akkor minden jelenetre külön jeligét írjon!

Beküldési határidő: 1994. július 31.

A nagy borítékra írjátok rá: „*Karácsonyi jelenet pályázat*”!

A pályázatok elbírálását három fős bíráló bizottság végzi. A jeligés borítékokat csak a pályaművek elbírálása után bontjuk fel.

Díjazás: I. díj: 3000 Ft, II. díj: 2000 Ft; III. díj: 1000 Ft.

A díjazott és egyéb közlésre alkalmas műveket az Alapítvány által kiadott karácsonyi jelenet gyűjteményben jelentetjük meg az ősz folyamán.

A pályázatokat a következő címre kérjük beküldeni: Élő Vízi Irodalmi Alapítvány 1143

Budapest, Gizella út 37.

A pályázat eredményét az Élő Vízi ezévi 6. számában ismertetjük.

Könyvhíradó – Melléklet

{k1994214}

{k1994215}

{k1994216}

{k1994217}

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József, Telegdi József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Címlapfotó: Bernhard Gyula

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1994212}

VÍZSZINTES: 1. JÚDA EGYIK KIRÁLYA. 8. A MÁSODIK RÓMAI CSÁSÁZÁR. 16.

Isten parancsa: „Ne találtassék te közötted” (5Móz). 17. Hegy, melyet Omri király két tálentom ezüstért vett meg (1Kir). 18. Fineás fia (1Sám). 21. Józsué által elfoglalt város (Józs). 22. Mikálnak, Saul leányának második férje (2Sám). 26. Hangtalanul megbújik, elrejtőzik. 28. A rékábita Hanán atyja, akit Isten emberének nevez a Szentírás (Jer). 31. A számárium vegyjele. 32. Az angol úr ismert rövidítése. 33. Oltáron végzett szertartás, melyet csak Áronnak és fiainak volt szabad elvégeznie. 37. Fagylalt németül. **38. PERZSA**

KIRÁLY. 42. Elektromos töltésű részecske. 43. Meg... az áram, áramütést szenvedett. 44. Sziget, melyen Pál apostol is járt. (ApCs). 46. A nátrium vegyjele. 47. Dávid király egyik testvére (1Krón). 50. Izraelita. 53. Makacs, önféjű. 56. Európai állam. 58. A nadrág része. 60. Kispróféta. 62. Bajt okoz. 63. Passaunál torkollik a Dunába. (fordítva). 65. Izrael egyik prófétája. 69. „...és Krisztussá tette Őt az Isten.” (ApCs). **72. ÉLÁM KIRÁLYA. 73. AZ EGYIK MIDIÁNITA KIRÁLY.**

FÜGGŐLEGES: 1. BABILÓNIAI KIRÁLY. 2. Jeroboám utóda a trónon (2Kir). 3. A csermelynél is kisebb folyóvíz. 4. Öntudatlan állapot. 5. Szóösszetételek előtagjaként azonost, egyenlőt jelent. 6. Kertet művel. 7. Öntözéshez használt tömlő, német eredetű szóval. **8. HAMÁT KIRÁLYA.** 9. Benjaminita férfi, Béria fia (1Krón). 10. Idegen isten neve (1Kir). 11. Páratlan érme! 12. Kanadai folyó, mely USA határa közelében ömlik a Red Riverbe. 13. Jegyez. 14. Ugyanis röviden. **15. ASSZÍRIA KIRÁLYA.** 19. Papír- és írószerbolt. 20. Filmszalagra másolt pozitív kép. 23. Olaj angolul (fordítva). 24. Dávid király atyja (1Sám). 25. Júda leszármazottja. (1Krón). 27. Két azonos római szám. **29. IZRÁEL LEGNAGYOBB KIRÁLYA.** 30. Az egyik kontinens. 34. Termelőszövetkezet. 35. Faipari termék. 36. A Száva mellékfolyója Szerbiában. 39. Hon. 40. Mózes unokatestvérének fia (2Móz). 41. Uruguayi és luxemburgi autójel. 45. „és... keres, talál” (Mt). 48. Két betű fonetikusán. 49. „Mert aki kér, ...kap” (Mt). 51. Iskola a tanuló nyelvén. 52. Orosz folyó. 54. Az ittrium és a bór vegyjele. 55. Magánhangzópár. 57. **ÁRH. 59. IZRÁELI KIRÁLY.** 61. Kemény hangsor. 64. „Imé én megfenyítem... – Ammont és a Fáraót” (Jer). 66 ...–Ammi, Hóseás gyermekének neve (Hós). 67. Az értelem határai! 68. Szintén ne. 70. Rhesus-faktor (a vér egyik antigénje) rövidítve. 71. Végtelen rúd!

Minirejtvény • Készítette: *Hajdú Attiláné*

{k1994213}

VÍZSZINTES: 1. „...azért az Urat. a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből” (5Móz 6,5). 5. „Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és Ő ismeri a ... bizókat” (Náh 1,7). 6. „Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! ...” (1Kor 16,22). **FÜGGŐLEGES:** 1. Jehova- ..., oltár neve, melyet Gedeon épített az Úrnak (Bír 6,24). 2. „Micsoda az ... – mondom – hogy megemlékezel róla?” (Zsolt 8,5). 3. „Senki sincs olyan ..., mint az Úr” (1Sám 2,2). 4. „A rád bízott ... kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által” (2Tim 1,14).

Beküldendő:

a KERESZTREJTVÉNY megfejtését képező királyok neve (Vízsz. 1; 8; 38; 72; 73; Függ. 1; 8; 15; 29 és 59), valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összeállított szó, mely Izrael egyik prófétájának neve.

Beküldési határidő: 1994. május 7.

A '94/1 szám rejtvényének megfejtése:

Keresztrejtvény: 1Thes 5,18.

Minirejtvény: Adónia.

A helyes megfejtők közül kb. 500 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: *Csernus Emőke* (Ózd), *Kapcsa Györgyné* (Hajdúsámson), *Pintér Józsefné* (Kalocsa).

GYERMEKKÖR

{k1994218}

{k1994219}

{k1994220}
{k1994221}